

„Gyvenimo istorija“

*Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo pasakytas 1953 m. lapkričio 8 d.,
Ovensboro mieste (Kentukio valstija, JAV).*

Ačiū jums. Labas vakaras, draugai. Labai džiaugiuosi būdamas čia šią popietę. Ir šį kartą mums reikia susirinkti drauge, kad nesusaltume, ar ne? Taigi, man dažnai teko girdėti apie tą vėją niekadėją, kuris neatpučia nieko gero. Bet jie pasakė, kad kitoje vietoje turėjo kažkokį žaidimą su kamuoliu ir tai... tai mus kiek išmušė iš vėžių.

Atleisk, sese. Turiu čia didelę skrybėlę, kurią gali pakabinti kur nors ten, jei nori. Bet tai... saulė juda nesustodama ir aš manau, kad tai, kad čia atėjote šaltą popietę, rodo, kad esate labai ištikimi ir malonūs, susėdote čia šia proga, kad išgirstumėte gyvenimo istorijos patirtį. Ir aš meldžiu, kad Dievas gausiai jus palaimintų už šias pastangas bei už tai, kad atėjote čia šią popietę.

2 Aš apgailestauju, kad... Žinot, mes... Daugybė šių dalykų yra, jie ateina mums nežinant apie jų atėjimą, juk toks yra visas gyvenimas, ar ne?

Kadaise leidausi liftu ir pasakiau žmogui, pasakiau: „Jūsų darbe yra pakilimų ir nuosmukių“. Jis pasakė: „Teisingai“.

Aš atsakiau: „Na, visas gyvenimas yra toks“.

O mes... Žinote, mes nesimėgaujame pakilimais jei nepatiriame nuosmukių. Ar tai tiesa? Ar suvokiate, kad mes visiškai neturėtume kalnų, jeigu nebūtų slėnių? Nesidžiaugtumėte saulės šviesa, jei nebūtų nakties. Ar tai tiesa? Ir kartais, žmogus būdamas labai geros sveikatos galbūt nežino kaip ją branginti, nebent suserga taip stipriai, kad vos nemiršta, ir tuomet jie... jie gali savo gerą sveikatą branginti. Todėl jums reiktų turėti... Tai yra... Kaip tai vadinasi? Manau, kad tai yra kontrasto dėsnis.

3 Aš abejoju ar jūs mane gerai girdite, nes į tą pusę nepraeina garsas. Ar gerai mane ten girdite? Jei gale gerai girdite, tai pakelkite rankas. Tai... tai kažkoks murmesys, ar... ar taip geriau? Ar dabar geriau, kai kiek atsitraukiau? Negirdite...? Taigi, pažiūrėkime. Kas atsakingas už viską? Gerai. Tai... tai... Taigi, ar dabar geriau girdisi? Kiek iš jūsų, esančių gale mane girdi? Ar galite pakelti rankas? Jie ten nieko negirdi. Gerai. Pastatykite jį kiek arčiau. Ar dabar girdisi? Dabar garsas ateina iki jų. Dabar... dabar kur kas geriau.

4 Ką gi, draugai, aš... aš jūsų ilgai neužlaikysiu, tik tol, kol išdėstysiu tai, ką noriu pasakyti. Tai yra gyvenimo istorija. Abejoju, ar kas nors, turėjęs tokią gyvenimo patirtį kaip aš, mėgsta apie ją pasakoti. Tačiau tai gali padėti tiems, kurie dar nėra keliavę tokiais sunkiais keliais, galbūt jie pamatys juose esančias pavojingas vietas ir padės jiems aplenkti daugybę sunkių momentų.

Taigi dabar aš... aš tikiu, kad jūs visi būsite tarnavime šį vakarą. Aš nežinau kada tik tai... aš stengiausi kaip tik galėdamas, kad tarnavimuose man pavyktų viską padaryti geriausiai, kaip

tik moku. Iš tiesų tai yra viena iš mano pirmųjų kampanijų mano gimtojoje Kentukio valstijoje ir aš labai stipriai troškau, kad visa tai būtų sėkminga Dievo garbei. Žinoma, galiu tikėtis, kad Šėtonas kaip įmanydamas stengsis sukelti man sunkumų šiame kelyje. Tačiau aš žinau, kad turiu tūkstančius draugų visame Kentukyje, kurie yra Dievo žmonės.

5 Kiek anksčiau aš kalbėjau su draugais ir pasakojau jiems, kad ten buvo... Papasakojo man apie tai kaip Šventoji Dvasia kalbėjo moteriai ir kad Ji pasakė jai įvairių dalykų. Ir kas buvo... Pasakiau, kad nežinau kaip tai suprasti. Ir pasakiau jai: „Tai buvo... tai buvau ne aš. Aš mačiau kaip tai nutiko priešais mane ir aš tiesiog kalbu apie tai, ką matau. Galiu pasakyti tik apie tai, ką galiu pamatyti“.

Aš tikiu, kad mes gyvename vienu iš šlovingiausių laikų, kuriais mirtingiesiems yra kada nors tekę gyventi. Aš tikiu, kad mes esame arti Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo. Aš esu labai laimingas, kad šiandien esu gyvas ir galiu kalbėti apie Jį žmonėms.

6 Prieš pradėdamas tarnavimą noriu perskaityti ištrauką iš Šventojo Rašto, kurią radau laiško Hebrajams 13-ame skyriuje, nuo 10 iki 14 eilutės.

O dabar, ar visur girdisi geriau? Ar tame kampe girdite? Pastebiu, kad daug žmonių netgi išeina lauk, atrodo, kad jie žvalgosi vienas į kitą ir purto galvas, ir tiesiog stojasi ir eina lauk. Jie negali girdėti. Palaukite truputį jei galite.

Aš perskaitysiu šiuos žodžius:

Mes turime aukurą, nuo kurio neturi teisės valgyti tarnaujantys padangtei.

Nes kūnai tų gyvulių, kurių kraujas aukščiausiojo kunigo įnešamas į šventovę už nuodėmę, yra sudeginami už stovyklos.

Todėl ir Jėzus, kad savo krauju pašvęstų tautą, kentėjo už vartų.

Todėl išeikime pas jį už stovyklos, nešdami jo apgėdinimą.

Nes čia neturime pasiliekančio miesto...

7 (Ačiū jums.) Ar galime trumpam nuleisti galvas? Mūsų dangiškasis Tėve, mes dėkojame Tau už privilegiją šiandien susirinkti čia, šiame pastate ir už tai, kad gyvename šalyje, kurioje yra tikėjimo laisvė, ir už tai, kad turime teisę kalbėti ir rinktis kartu. Ir kaip pasakė poetas: „Tegul mūsų žemės būna ilgam apšviestos šventa laisvės šviesa. Apsaugok mus Savo galia, didis Dieve, mūsų Karaliau“.

8 O šiandien, mes ketiname apsilankyti, jei tokia bus Tave valia, kelyje, kuriuo žengėme prieš daug metų, mes meldžiame, kad Tu būtum su mumis ir padėtumei mums. Daug daug esančių čia, toli nuo namų, svetimoje šalyje, aš meldžiu, Dieve, kad tu patrauktum juos arčiau Savęs. Nes mes žinome, kad esame keleiviai ir svetimšaliai šiame pasaulyje. Mes ieškome miesto, kurio Statytojas ir Kūrėjas yra Dievas. Palaimink visus. Tegul šiandien įvyksta kažkas stebuklingo, nes šie vargšai žmonės dėjo pastangas, kad atvyktų ir kad susėstų šioje šaltoje patalpoje, šiomis sunkiomis aplinkybėmis, tik tam kad susirinktų vardan Evangelijos. Mes meldžiame, kad suteiktum šiuos dalykus Jėzaus Vardu. Amen.

9 Tegul mes šiandien... kaip... Ir aš paskubėsiu ir seksiu laikrodį. Tai yra... Gyvenimas yra... man nebuvo rožėmis klotas, draugai Krikščionys. Man tai buvo sunkus darbas ir kova, sekę vienas po kito. Kad teisingai į tai įsigilinti ir jums papasakoti, ką Dievas padarė užtruks

valandų valandas, todėl reikės viską kiek apkarpyti per kelias akimirkas, kad jūs čia per daug nesušaltumėte mums čia esant šią popietę.

Juk čia nėra nei vieno, kuriam nepatiktų prisiminti vaikystę? Ar ne? Didžioji dalis auditorijos šią popietę yra vidutinio amžiaus žmonės, keletas jaunuolių. Tačiau, kur bekeliautum, niekada nerasi tokios vietos kaip namai, nesvarbu kur jie bebūtų.

Daugelis iš jūsų, vyresnio amžiaus, žilaplaukių žmonių, jei tik užmerksite akis ir leisitės savo protuose kelionėn atgal į tą seną kelią, kuriuo vaikščiojote, kai buvote maži vaikai ir prisiminkite tuos senus sodo vartus bei daugelį kitų dalykų, motiną, iškeliavusią prieš daug metų, seną tėtį, tai sugražina kažką tokio, ką mes širdyje branginame kaip atvaizdą, ko niekas negali iš ten paimti. Kas iš jūsų šią popietę galite prisiminti tuos senuosius namus? Pažiūrėkime į jūsų rankas. Tik pažiūrėkite. Kas iš jūsų esate toli nuo namų, toli nuo savo gyvenamos vietos? Pažiūrėkime į jūsų rankas. Tik pažiūrėkite.

10 Vaikystės ir paauglystės amžiuje yra kažkas tokio, ko niekas kitas visą likusį gyvenimą negalės pakeisti. Prisiminkite praeitį... Kaip mūsų mamos mus gaudydavo ir kaip tėtis duodavo pylos už nusižengimus. O, tai buvo baisu. Tačiau žinote, daugelis iš jūsų šią popietę, įskaitant ir mane... atiduočiau viską, ką tik įmanoma, kad tik mano tėtis vėl būtų šioje žemėje ir galėtų duoti man pylos. Deja, jis jau negali čia būti, mano tėvas iškeliavo, taip pat kaip ir daugelio iš jūsų. Nėra nieko, kas prilygtų vaikystei.

Aš, kaip ir dauguma jūsų čia šią popietę, gimiau čia Kentuckyje, mažoje rastinėje trobelėje. Kai buvau mažas berniukas, mes persikėlėme gyventi į Indianą, į kitą upės krantą, aš tada buvau labai jaunas, ne vyresnis nei dviejų metų amžiaus, trijų.

Aš pamenu mūsų pirmuosius išgyvenimus čia, mes buvome labai labai neturtingi. Tai yra priežastis dėl kurios aš šiandien, mano pasirinkimas... Ir aš sakau tai su pagarba. Mano pasirinkimas yra būti neturtingu žmogumi. Jei tik būčiau norėjęs, būčiau galėjęs tapti multimilijonieriumi. Vienas asmuo, FTB agentas, atnešė man čekį, kurio suma buvo pusantro milijono dolerių, skirtą pinigų išgryninimui, jį išrašė „Mission Bell“ vydinė Kalifornijoje, aš net nepažiūrėjau į jį. Moteris buvo išgydyta Sent Luise, jai buvo pašalintos abi krūtys ir ji buvo... Ją buvo apėmęs vėžys, o gydytojas šiuo atveju atsivertė, tai buvo gyd. Teodoras Paluvėjas, kuris šį vakarą skelbia Evangeliją Oklende, Kalifornijoje. Ir Viešpats prakalbo tai moteriai, pasakė, kad po trijų dienų ji išeis į gatvę apsipirkti. Pasakė jos dukrai, kad ji buvo be sąmonės. Gydytojas pasakė: „Jau vien pati mintis, Pastoriau Branhamai, kad jūs kažkam suteikiate tokią netikrą viltį, o ta moteris guli čia ir miršta“.

11 Aš atsakiau: „Mano pozicija leidžia man to laikytis. Jei po trijų dienų ši moteris nevaikščios gatvėmis sveika, aš užsidėsiu ant nugaros ženklą, sakantį, kad esu netikras pranašas, o jūs galėsite gauti mane savo automobiliu po miestą. Jeigu ji nepasveiks, aš tikrai tai padarysiu. O jei pasveiks, tada aš uždėsiu šį ženklą ant jūsų nugaros ir jūs su juo vaikščiosite.“

Tas gydytojas atsivertė ir šiandien skelbia Evangeliją. Vienas iš geriausių chirurgų Vakarų pakrantėje, žmonės pas jį operuoti atskrisdavo net iš Niujorko. Ir jie atsiuntė man pusantro milijono dolerių vertės čekį; man jį atnešė du agentai į dviejų kambarių lūšną, kurioje tada gyvenau. Ne pinigai atneša laimę...

Laimė nesusideda iš to, kiek pasaulio gėrybių tu turi, bet iš to, kiek esi patenkintas ta dalimi, kuri yra tau duota. Jūs tiesiog turite atrasti tai, kas jus patenkins, yra tik vienas dalykas, kuris gali suteikti pasitenkinimą, ir tik jis, tai yra Jėzus Kristus.

12 Čia prieš kažkiek laiko ponui Avakui iš tos pačios šalies buvo duotas puikus, didelis ir gražus Kadilakas [prabangus automobilis – Vert.]. Aš tai vertinu. Bet koks žmogus gali važinėti tokiame, aš tai vertinu. Tuo metu aš turėjau seną „Ševroletą“ [„Chevrolet“ gamybos automobilis – Vert.], seną sunkvežimį, jis buvo visas apdaužytas, gal aštuonių ar dešimties metų senumo. Ir tie turtingi, puikūs armėnai pasakė: „Broli Branhamai, mes davėme Avakui Kadilaką. Mes turime vieną ir jums“.

O aš atsakiau: „Dėkui, bet nemanau, kad galėčiau juo naudotis“.

Jie atsakė: „Na, mes jums jį atiduosime. Duosime jums Pakardą [„Packard“ gamybos automobilis – Vert.], ar kokį tik norite modelį“. Pasakė: „Tas senas sunkvežimis, su kuriuo jūs vargstate...“.

Aš atsakiau: „Jei aš turiu tai, ko nusipelniau, tuomet vaikščiosiu pėsčiomis“. Ir tai yra tiesa. Kaipgi aš galėčiau atvykti į Arkanzasą, kur kai kurie mano tarnavimai vyksta tarp vargingiausiai gyvenančių žmonių, kur senutė renka medvilnę, leisgyvė dėl patiriamų moteriškų sveikatos problemų ar panašiai, pusryčiams valgo rūkytą kumpį su kukurūzų duona, paaukvoja vieną dolerį vakariniame tarnavime, o aš atvykstu su dideliu, gražiu Kadilaku... „Štai atvyksta brolis Branhamas“. Aš... aš... aš negalėjau taip pasielgti. Ne, ne, aš... aš... aš negalėjau... Geriau turėsiu Dievo palankumą, o ne tai, kas iš pasaulio. Ir jeigu Dievas yra man palankus, tada aš galiu tarnauti Jo žmonėms.

13 Savo šeimoje aš visada buvau juoda avis. Ir savo bažnyčioje aš visada buvau juoda avis. Ir tik visai neseniai aš pradėjau lankytis grupėje mane mylinčių žmonių. Ir aš siekiu pašvęsti savo gyvenimą tarnaudamas šiai grupei žmonių. Ir aš... aš juos myliu ir jie mane myli. Visą mano gyvenimą aš norėjau... kad kas nors apie mane kažką galvotų.

Apgailėstauju tai sakydamas, bet mano šeima nebuvo religinga. Mano tėvas čia buvo tipiškas Kentukio vyrukas, kuris pragerdavo viską iki paskutinio cento. Ir aš... aš nemėgstu kalbėti apie tokius dalykus, bet tiesa yra tiesa, nesvarbu ar ji yra žeidžianti ar ne. Jeigu tai yra tamsa, ir ji yra virš manęs, na, ji yra tik virš manęs. Tokia yra tiesa. O jūs irgi būkite teisūs ir sąžiningi prieš Dievą. Dievas jus už tai palaimins. Nors mano tėtis gėrė ir tas gėrimas jį pražudė, nepaisant to ką jis darė, jis vis tiek yra mano tėtis. Ir ten, kur šiandien yra jo kapas apklotas baltu sniegu, jis vis vien lieka mano tėčiu.

Jauni žmonės, leiskite jums kai ką pasakyti, kad ir ką bedarytumėte, niekada neignorukite ir nerodykite nepaklusnumo savo motinai ir tėvui.

14 Šiomis dienomis yra naudojamas toks posakis, jie sako: „Senis ir senė“. Vieną dieną, jie iškeliaus pro duris girgždančiame karste, galva į priekį, ir tai bus paskutinis kartas, kai matysite savo tėvą ir motiną paskutinį kartą šioje žemėje, tada suvoksitė, kad tai nebuvo „senis ir senė“. „Gerbk savo tėvą ir savo motiną; kad tavo dienos būtų ilgos šalyje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda.“ Tai yra pirmasis įsakymas su pažadu: paklusnumas. Aš mačiau kaip tėvas dirba. Mes gyvenome mažoje trobelėje Jutika Paikoje, kur persikraustėme iš Kentukio į Indianą, tiesiai į River Roudą. Mačiau jį dirbantį miškų kirtimuose už septyniasdešimt penkis centus į dieną, kad aš galėčiau pragyventi, kai buvau

dar labai jaunas, ketverių ar šešerių metų amžiaus, jis dirbdavo, kol marškiniai prikepdavo prie nugaros. Mačiau, kaip motina žirklių pagalba atskirdavo marškinius nuo jo nugaros. Man nesvarbu, ką jis padarė, jis yra mano tėtis. Ir aš jį myliu.

15 Jis mirė man ant rankų, jo juodi banguoti plaukai buvo mano rankose, o jo žydros, mažos airiškos akys žiūrėjo į mane. Mačiau baltą angelą stovint priešais jį, prieš pat jam numirštant, atvedžiau jį pas Kristų. Jis buvo mano tėvas ir jis didžiai mane gerbė. Paskutinis gėrimas gyvenime, kurį jis išgėrė stovėdamas mažoje, senoje smuklėje, štai ten, buvo likus dviems savaitėms iki jo mirties. Jis pradėjo... Kažkas jį pavaišino. Tai nutiko didžiosios depresijos laikais, jis neturėjo nė cento. Jie įpylė jam išgerti, jis paėmė stikliuką su gėrimu į rankas ir pradėjo lieti jį ant žemės. Jis mėgino išgerti ir gėrimas nubėgo jo veidu. Jie pradėjo iš jo šaipytis. Prieš paimdamas gėrimą jis tarė: „Žiūrėkit, bičiuliai, – pasakė, – Mano berniukas stovi ten, prie sakyklos. Tas berniukas yra teisingas, o aš klystu“. Jis pasakė: „Neleiskite, kad tai atsilieptų mano berniukui“. Pasakė: „Tai yra paskutinis lašas, kurį aš išgersiu gyvenime“. Tai ir buvo paskutinis lašas.

16 Todėl aš šiandien gerbiu jį kaip savo tėvą. Tai buvo sunkus darbas. Aš prisimenu, kai mesėjome į mokyklą. Aš esu tvirtai nusistatęs prieš alkoholio gėrimą. Atsimenu, teko skaityti apie žmogų, kuris gimė šimto mylių atstumu nuo manęs mažoje rastinėje trobelėje, šimto metų skirtumu tarp manęs ir jo. Jis buvo vardu Abraomas Linkolnas, mano nuomone, vienas iš didingiausių žmonių, gimusių Kentukio valstijoje. Abraomas Linkolnas, išlipęs iš laivo Naujajame Orleane pamatė stambų vyrą, parduodamą juodaodžių vergų aukcione. Jo maža, vargšė žmona ir vaikai stovėjo ir verkė; juos veisė kaip galvijus, kergė su stambesnėmis, sunkesnėmis moterimis, kad sukurtų geresnius vergus. Linkolnas, kaip daugelis jūsų žinote iš istorijos, suplojo rankomis ir tarė: „Tai yra neteisinga. Ir su Dievo pagalba, netgi jei tai man kainuos gyvybę, aš smogsiu vergovei iš visų jėgų.“ Ir jis smogė.

17 Prieš kažkiek laiko čia, aš stovėjau muziejuje ir kai jam reikėjo kirsti upę Illinojuje... Aš pamačiau seną juodaodį, su baltų plaukų apvadu ant galvos, besižvalgantį aplink, kažko besidairantį. Jis žvilgtelėjo į juodą dėžutę, staigiai sustojo ir grįžo atgal. Atrodė, kad tai jį suparalyžiavo. Ir ašaros ritosi jo skruostais, jis štai taip pakėlė akis link Dievo ir pasimeldė. Aš stovėjau nuošaliau ir šiek tiek jį stebėjau. Aš priėjau prie jo ir pasakiau: „Dėde, kaip tau sekasi?“.

Jis atsakė: „O kaip jums sekasi, pone“.

Aš tariau: „Kas jus taip sujaudino?“.

Jis paklausė: „Jūs nesuprantate?“.

Aš atsakiau: „Ne“.

Jis tarė: „Prieikite, pažiūrėkite čia“.

18 Ir aš ten žvilgtelėjau, po stiklu pamačiau seną mažą suknelę, tiesiog mažą sulankstytą suknelę, gulinčią ten. Aš tariau: „Na, aš matau čia tik suknelę“.

Jis pasakė: „Bet va šitas taškelis jos kampe yra Abraomo Linkolno kraujas“. Jis tarė: „Pas mane čia liko žymė nuo vergo diržo, o to žmogaus kraujas nuėmė nuo manęs tą vergo diržą. Ar jūsų tai nesujaudintų?“.

Aš tiesiog stovėjau ten. Aš negalėjau jam atsakyti. Pamaniau: „Jeigu juodaodis žmogus... dėl to kad nuo jo buvo nuimtas vergo diržas... tuo labiau krikščionis turėtų džiaugtis Jėzaus

Kristaus Krauju, kuris pašalino nuodėmę iš jo gyvenimo ir pavertė jį nauju kūriniumi Jėzuje Kristuje?“. Jo gyvenimas tęsėsi.

19 Mums buvo labai sunkus metas, labai sunkus. Pamenu, kaipėjau į mokyklą beveik be drabužių. Vienais metaisėjau į mokyklą net be marškinių. Mano tėtis buvo geras žmogus, bet gėrimas jį pražudė. Štai šitaip aš apsivilkdavau palta, užsisagstydavau, arba susegdavau segtuku. Turtinga moteris, ponija Vafam padovanojo man palta. Ir aš, žinau kaip mums reikdavo eiti neturint nieko valgomo... Kaip reikėjo eiti neturint batų ir aš niekada nebūčiau įgijęs išsilavinimo, ir visa tai nutiko dėl gėrimo, kuris valdė mano tėtį, dėl jo įpročio. Būtent dėl šios priežasties aš visomis išgalėmis kovoju su alkoholio vartojimu. Tai yra neteisinga. Broliai ir seserys, jei čia yra tokių, kurie geriate alkoholį, tai Dieve pasigailėk, nebedarykite to daugiau. Neleiskite jam jūsų valdyti. Jūs valdykite jį.

Ir aš prisimenu kaipėjau į mokyklą vieną dieną... Tai skamba tarsi pokštas. Buvo vasara, o aš neturėjau apsirengti net... net marškinių. Aš dėvėjau tą patį sunkų, didelį palta. Turėjau porą teniso batelių, iš jų kyšojo mano kojų pirštai, jie nuolatos buvo šlapi. Tai yra stebuklas, nes jei Dievas nebūtų buvęs su manimi, aš būčiau susirgęs plaučių uždegimu ir miręs.

20 Tad mokytoja sako... Buvo tikrai šilta... Medžiai, klevai žydėjo. O mokytoja pasakė: „Na...“. Aš buvau... senojoje mokyklos klasėje buvo kūrenama ugnis, vienoje... vienoje mokyklos klasėje, ir ji tiesiog pasakė: „Viljamai, kodėl nenusivelki to palto?“. Aš negalėjau jo nusivilkėti. Aš neturėjau ant savęs marškinių.

Aš atsakiau: „Ačiū, mokytoja. Man... man tiesiog yra šiek tiek šaltoka“.

Ji tarė: „Na tada ateik čia arčiau krosnies“. Pasakė: „Tu esi peršalęs“. Aš jau buvau beveik be uždūstantis, o ji stipriau pakūrė ugnį ir pasodino mane šalia krosnies.

Aš sėdėjau ten ir prakaitas tekėjo veidu, o ji pasakė: „Tai gal jau gali nusivilkėti tą palta?“.

Aš atsakiau: „Ne, ponija“.

Aš negalėjau jo nusivilkėti, nes nevilčiau marškinių. Tad teko ten sėdėti ir tiesiog tai atkentėti.

21 Pamenu tuos marškinius, kuriuos gavau. Pas mus paviešėti atvyko viena iš mano pusseserių, mergaitė, kuri buvo panašaus į mano amžiaus. Išvykusi ji paliko vieną iš savo suknelių. Matydamas, kad ta suknelė turi trumpas rankoves, aš vieną dieną pagalvoju, kodėl gi nenukirpus jos apatinės dalies ir nepadarius sau iš jos marškinių? Tad aš paėmiau ir nukirpau. Ta suknelė turėjo tuos mažus... Gal žinote kaip vadinasi tie dalykai šonuose? Na tokius banguotus apvadus iš šonų, jūs žinote. Tai ko gero netikslus pavadinimas. Tai ne apvadai, ar ne? Ar... ar kažkas tokio ant... Bet kuriuo atveju jie buvo ant suknelės šonų, žinote.

Tad užsivilkęs tai aš nuėjau į mokyklą, žinote, ir jaučiausi visiškai šauniai ir smagiai. Vaikai ėmė iš manęs juoktis ir aš jiems pasakiau: „Nesijuokite. Tai yra mano indėniškas kostiumas“. Tai buvo mano pusseserės suknelė. Jie juokėsi iš manęs ir aš apsiverkęs išėjau namo.

22 Daugelis iš jūsų čia esančių atsimenate kiek daug sniego iškrito 1917 m. O, tai bent! Stūksojo sniego kalnai, tai buvo viena iš šalčiausių žiemų. Mano motina tuomet siuvo pagal valdiškus užsakymus. Ir aš atsimenu, kad visi mokyklos berniukai turėjo rogutes. Jie galėjo

čiuožinėti nuo kalnelių. Aš ir brolis rogučių neturėjome. Tad mes nuėjome į seną kaimo sąvartyną ir susiradome kepimo skardą. Žemė buvo pasidengusi šlapdriba, mes atsisėdome, apsižergėme vienas kitą kojomis ir apglėbėme rankomis, ir pasiledome nuo kalnelio. Mes neatrodėme taip šauniai kaip jie, bet čiuožėme taip pat kaip ir visi kiti. Tad mes... mes leidomės nuo kalnelio, vis sukdamiesi ir sukdamiesi ant tos kepimo skardos. Kai nusileidome į kalnelio apačią... Viskas ėjosi gerai, kol neatplyšo tos kepimo skardos dugnas. Jis iškrito ir mes susiradome rastgalį, čiuožinėjome ant jo.

Atsimenu ten buvo toks berniukas vardu Loidas Fordas. Tai nutiko Pirmojo Pasaulinio Karo metu. Mes buvome maži vaikai, o jis prekiaavo tokiu žurnalu, kurio pavadinimas buvo „Pathfinder“. Kas iš jūsų atsimenate tą seną „Pathfinder“ žurnalą? Taigi, jis pardavinėjo tą žurnalą ir nešiojo skauto uniformą. Ir jis priklausė kažkokiam skautų būriui, ar kažkam panašaus... Kad prekiautų turėjo dėvėti skauto uniformą, pavienių skautų, ar panašiai. O, viskas, kas buvo...Turėjo dėvėti uniformą, o aš visada norėjau tapti kareiviu. Ir aš paklausiau Loido, pasakau: „Loidai, kai sunešiosi tuos rūbus, ar galėsi man juos atiduoti?“. Jis atsakė: „Taip“.

23 Atrodė, kad tie jo rūbai niekada nesusidėvės. Vieną dieną pasakiau jam: „Loidai, kas nutiko tai uniformai?“.

Jis atsakė: „Ak, Bili, aš pamiršau“. Jis pasakė: „Paieškosiu jos“.

Viskas ką jis rado – vienas antblauzdis, viena maža užtraukimo virvelė ant maždaug tokio dydžio mažo antblauzdžio, o aš jam pasakiau: „Na, atnešk jį man“.

Namuose nešiodavau tą vieną antblauzdį ir maniau, kad tai atrodo gerai. Norėjau jį dėvėti mokykloje, tad susikišau jį į paltą. Tądien važinėjau ant rastgalio ir apsimečiau, kad susižeidžiau koją. Norėjau dėvėti tą antblauzdį vaikų akivaizdoje (Suprantate?), mokykloje. Užsidėjau tą antblauzdį ir pasakiau: „Žinot, susižeidžiau koją. Manau, kad radau vieną iš savo skauto uniformai priklausančių antblauzdžių“. Užsidėjau jį ir nuėjau į mokyklą. Buvau pakviestas ateiti prie klasės lentos.

Ar pamenate tą seną kaimo mokyklą ir klasės lentą? Atsistojau spręsti uždavinių, sudėjau kojas štai šitaip, ir šita koja su antblauzdžiu buvo išorinėje pusėje, kad jie negalėtų matyti kitos kojos. Sprendžiau prie lentos stovėdamas šonu, kad jie matytų tik tą vieną antblauzdį. Vaikai ėmė juoktis iš manęs, mokytoja taip pat... o aš pradėjau verkti. Mokytoja liepė man eiti namo.

24 Aš visada norėjau būti kareiviu. Kai atėjo Antras Pasaulinis karas, anas karas, aš dar buvau per jaunas, o į sekantį karą jie manęs neimtų, bet, galiausiai, aš prisijungiau prie armijos, prie kryžiaus kareivių armijos. Mano uniforma šią popietę yra ne išorėje, bet viduje. Dievas davė man uniformą, kurios nekeisčiau į nieką pasaulyje, Šventosios Dvasios krikštą, aprengė mane kaip kareivį iš vidaus, davė man malonę stovėti valandų valandas išbandymuose.

Kaip puikiai aš atsimenu tą seną kaimo mokyklą ir mus, vaikus, lankiusius seną mokyklą Utika Paike. Aš atsimenu mokytoja turėjo didelę rodomąją lazdelę kambario gale, ten, ir tai buvo vieta, kurioje pasibaigdavo nepaklusnumas. Už savo išdaigas gaudavome atpildo su

kaupu, kai ta geroji kaimo mokytoja imdavosi mūsų, ji mus baudavo taip, kad mažai nepasirodydavo. Aš gavau savo dalį.

25 Taigi aš atsimenu vieną dieną, tai buvo Kalėdų metas... Kas iš jūsų atsimenate kaip eidavote kirsti seną kedrą, valgydavote spragėsius ir puošdavote Kalėdų eglutę. Ar pamenate tai? Na, tai bent, tai bent. Aš čia ne vienintelis kaimo vyrukas, ar ne? Taigi, jie puošdavo tą Kalėdų eglutę kukurūzų spragėsiais ir mama turėdavo jų likučių, duodavo jų broliui ir man, esančiam greta manęs, pusės galono sirupo kibirėlyje. Mes nešdavomės jį į mokyklą ir aš... Mes susėsdavome rūbinėje ir tai buvo kažkas nepaprasto. Mes negalėjome valgyti pietų su kitais vaikais. Kiti vaikai, jie gaudavo... Jų motinos kepdavo šviesią duoną ir darydavo jiems sumuštinis. Tačiau mes gaudavome pusės galono sirupo kibirėlį ir turėdavome mažą stiklainį žalumynų, mažą indelį pupelių ir du šaukštelius, bei du gabalėlius kukurūzų duonos. Štai ką mes turėjome, galbūt. Mums būdavo gėda valgyti prieš kitus vaikus, nes jie turėjo sausainių ir kitų skanėstų, o mes tiesiog išgyvenome sunkų laiką. Plaukai mums driekėsi iki pečių, dėvėjome per didelius, kokius tik pakliūdavo batus, ko tik nedėvėjome Na, tai buvo siaubinga, bet man patiktų tai pergyventi iš naujo. Norėčiau sugrįžti dar vienai dienai. Tai tiesa.

26 Aš prisimenu kaip vieną dieną mama iškepė mums tų kukurūzų, o mes ten sėdėjome. Aš... aš pradėjau galvoti apie tuos kukurūzus. Pamaniau: „Žinai ką, aš manau, kad suvalgysiu jų saują dar prieš mokyklą“. Tai buvo nesąžininga mano brolio atžvilgiu. Laikiau savo ranką pakėlęs ir paklausiau mokytojos, ar galėčiau atsiprašyti iš pamokos ir kai nuėjau į rūbinę, pasiėmiau pilną saują tų kukurūzų spragėsių, išėjau lauk ir suvalgiau juos stovėdamas už mokyklos pastato.

Ką gi, atėjo pietų metas, vaikai, kai mes, mes... Likę vaikai nuėjo į savo kambarius valgyti, o mes išsitraukėme savo mažą kibirėlį ir traukėme kalvos pakraščiu link upės, tiesiai ant jos kranto ir mes atidaryd... Aišku, pirmiausiai turėdavome suvalgyti kukurūzų spragėsius. Mes niekada namie tokių dalykų neturėdavome, galbūt tik kartą metuose. Taigi mes atidarėme kibirėlį, jis buvo pusiau tuščias. Mano brolis tarė: „Žiūrėk, kažkas jam nutiko, ar ne?“. Atsakiau: „Tikrai“. Aš žinojau, kas jam nutiko.

27 Žinote, aš neseniai keliavau iš Teksaso ir aš... Buvau gerokai nuvargęs po susirinkimo ir aš stovėjau nuošalyje, o žmona nuėjo parsivesti vaikų, jie rinko našlaites. O aš bandžiau pailsinti protą, nes, o, tie regėjimai... Žmonės, jūs nesuvokiate, ką tai su jumis padaro. Ir aš... aš stovėjau ten atsirėmęs į tvorą štai taip, žvelgiau ir aš prisimenu kaip mes ten išsirikiuodavome maži berniukai su skylėtomis kojineėmis. Žvelgiau virš kalvos ir prisiminiau kaip tėtis parvykdavo per lauką važiuodamas asilu pakinkytu senu vežimu. Kiekvieną šeštadienį mes vykdavome į miestelį pirkti maisto produktų savaitei. Ir aš galvojau apie tą saują kukurūzų. Žinote, geriausia yra blogai nesielgti, ar ne? Jūs tai vieną kartą suprasite.

28 Aš stovėjau ten ir pagalvojau: „Edvardo jau nebėra. Jis jau yra miręs eilę metų. Vos tik užaugęs jis buvo nužudytas“. Jis mirė šaukdamasis manęs. Aš dirbau galvijų ranchoje vakaruose. Ir kai... aš atsistojau ten ir pradėjau apie jį galvoti. Aš pamaniau: „Atsimenu tą saują kukurūzų, kurią paėmiau iš to kibiro“. Ir pagalvojau: „Atiduočiau viską, ką tik kada nors

turėčiau šiame pasaulyje, jeigu tik galėčiau vėl pas jį ateiti ir atiduoti jam tą saują kukurūzų, kuriuos tada paėmiau“. Aš negaliu to padaryti. Nes čia mes neturime pasiliekančio miesto. Atsimenu seną namą, kuris anksčiau buvo čia, didelį rąstinį namą ir kokie dideli buvo rąstai jame, o lauke pas mus buvo sena nedidelė obelis. Ten buvo pritvirtinta šukė, veidrodis ant... šalia suoliuko pritvirtinto prie medžio. Ir mes išeidavome laukan, o tėtis ateidavo ten apsiprausti. Jam tada, manau, buvo apie trisdešimt metų, jis nusiplaudavo rankas ir apsiprausdavo lauke, o tada užeidavo į mažą trobelę pavalgyti. Ir aš pamenu koks stiprus... Aš į jį žiūrėdavau. Mano tėtis buvo žemo ūgio vyras, bet turėjo didelius, stiprius raumenis. Ir aš galvodavau: „Tai bent, jis juk gyvens amžinai,“ – šitoks stiprus vyras, raumeningas, tipiškas airis. Ir jis buvo... jis buvo liesas, bet raumeningas. Ir aš galvojau: „O, koks stiprus yra mano tėtis“.

29 Aš tiesiog žvelgiau į tą seną rąstinį namą ir mačiau, kaip tvirtai jis buvo suręstas; Aš pasakiau: „Tai bent, šitas senas namas tebestovės dar ir tada, kai mano vaikai bus... bus seni“. Ir žinote ką? Praėjus dvidešimt penkiems metams čia vystomas būsto projektas. Senasis šaltinis, iš kurio gerdavau vandenį, buvo užpiltas ir išnyko. Namu nebeliko. Tėtis numirė būdamas penkiasdešimt dviejų metų amžiaus. Nes čia mes neturime pasiliekančio miesto. Tai tiesa. Bet broli, sese, šiandien mes esame piligrimai ir svetimšaliai, ieškantys to, kas turi amžinus pamatus, kurio Statytojas ir Kūrėjas yra Dievas.

Aš buvau labai nedrąsus vaikas. Pamenu, kai būdamas dar vaikas mėginau tapti verslininku. Kas iš jūsų esate šokę į seną vežimą ar kažką, ir į jį prisikrovę užtiesalų, šiaudų ir važiavę į miestelio centrą? Pažiūrėkime. Jūs vykdavote pirkti maisto prekių... Tai bent. Šeštadienį, prisimenu kaip mes tai darydavome, ir kaskart tėvelis už maisto produktus sumokėdavo didelę sąskaitą, apie du dolerius ir septyniasdešimt penkis centus. Tuo tarpu pragyvenimui savaitei su penkais vaikais turėdavo tris dolerius. Krautuvės savininkas buvo be galo patenkintas gavęs tokį pelną, todėl davė jam mažą maišelį saldainių. Ir tada jie parveždavo tą maišelį saldainių, senieji pipirmėtės skonio saldainiai ant pagaliuko. Ar pamenate? Juk jie būdavo puikūs, ar ne? Aš anksčiau... jie ir dar tie sūrūs krekeriai man iki šiol patinka. Tada jie ištraukdavo tą pilną saldainių maišelį, o ant šiaudų krūvos vežime laukdavo penkios poros mėlynų akelių, laukiančių tų saldainių, kurių norėjo visą savaitę. Jei saldainių būdavo nepakankamai, kad užtektų kiekvienam iš jų, tekdavo tuos saldainius suskaldyti, kad kiekvienam vaikui atitektų po vienodą gabalėlį. Atsimenu kaip kiekvienas laukdavome savo dalies. Ir ją gavę čiulpdavome. Iškart jų suvalgyti negalėjome, tad turėdavome juos ilgai čiulpti.

30 Tad, pamenu kaip savo saldainio dalį suvyniodavau į popierių ir įsidėdavau į kišenę. Ateidavo pirmadienis ir gyvendavau kaip karalius. Mama sakydavo: „Viljamai?“.

Aš atsakydavau: „Ką, mama?“.

„Eik prie šaltinio ir parnešk kibirą vandens“.

„Taip, mama“. Aš sakydavau: „Ei...“. Pasišaukdavau savo brolių Hampį ir sakydavau jam:

„Hampi, papasakosiu, ką padarysiu aš, jei tu nueisi ir parneši tą...“. Tai buvo didžiuliai, seni kedriniai kibirai, žinote, ir moliūginis samtis, ir tu... Aš sakiau jam: „Jeigu prisemsi tą kibirą vandens, tai aš leisiu tau penkiskart palaižyti šį saldainį“. Aš jį išvyniodavau ir sakydavau:

„Pauostyk. Matai, koks jis geras“. Pardavėjo talentas... Brolau, man viskas klojosi lengvai, kol turėjau tą saldainį. Visi reikalai buvo sutvarkyti, kai turėdavau tą saldainį. Jis nueidavo ir

prisemdavo tuos kibirus vandens. Aš užtikrindavau, kad būtų tik penki, ne, šeši, penki lyžtelėjimai. Viską ką man reikėdavo padaryti, leisdavau jam atlikti už mane, buvau verslininkas su saldiniu ant pagaliuko.

31 Pagalvojau apie tai, kada aš stovėdavau ten, galvodamas apie tai, kaip mes išsirikiuodavome į eilę. Na, o šiandien aš turbūt galėčiau nusipirkti visą dėžę „Hershey's“ šokoladinių saldainių, jei tik panorėčiau, bet jie niekada nebūtų tokio skonio, kokį turėjo tie pipirmėčių saldainiai tada. Tai buvo tikrai puiku.

Aš žinau, kad čia šalta. Aš pasistengsiu kalbėti kaip tik galima greičiau. Aš jus myliu ir vieną šlovingą dieną, galbūt ne šiame gyvenime, kai mes visi persikelsime per upę į kitą pusę, aš atsisėsiu ten su jumis kartu. Mes tada viską aptarsime. Ten nebus šalta. Ne, mes susėsime prie amžinai žaliuojančio medžio.

Aš noriu jums papasakoti apie savo vedybas. Aš... mano tėvas, gamino viską ir matydamas ten ateinančius žmones, perkančius tą viską ir geriančius, ir matydamas netinkamą moterų elgesį, kaip jaunos moterys ateidavo ten su kitais vyrais, žinodamas, kad tai ne jų sutuoktiniai, aš prisiekiau, kad niekada neturėsiu reikalų su moterimi. Aš tai laikiau pačiu žemiausiu, niekingiausiu... Ir mano nuomonė liko nepasikeitusi, kad taip ir yra. Tai tiesa. O, tai bent! Aš galvojau: „Tai yra siaubinga“. Aš sakydavau: „Aš liksiu viengungiu, kol gyvas būsiu“.

32 Name vykdavo nedideli vakarėliai, žinote, būdavo žaidžiami tie seni žaidimai apie „buivolo medžioklę“, ar kaip ten tai besivadintų, žinote, tie seni Kentukio šokiai, kuriuos jie rengdavo. Smuikininkas atsistodavo ant dėžės ir imdavo griežti smuiku ir jie visi... O, nežinau... Visi... Bet aš, aš niekada gyvenime nesu pasilikęs nei vienuose šokuose. Aš turėjau seną „kunhaundo“ veislės šunį. Taigi, kas iš jūsų žinote kas tai yra? Norite pasakyti, kad aš stovėdamas čia, Kentukyje, matau tik penkis žmones Kentukio valstijoje, žinančius, kas yra „kunhaundo“ veislės šuo? Sakykite, ar čia vis dar Kentukio valstija? Netikiu, kad mes esame taip toli. Jūs čia esate per arti Indianos valstijos. Gerai. Buvo senas šuo ir aš turėjau seną 22 kalibro šautuvą, ir aš gyvenau miškuose beveik visą savo gyvenimą. Aš išlįsdavau laukan, atsiguldavau ant stogo viršaus. Niekada gyvenime nėjau į šokius.

33 Kai buvau maždaug septynerių, vieną dieną ėjau parnešti vandens. Jūs jau girdėjote tą istorijos dalį. Apgailestauju tai sakydamas, bet sėmiau vandenį savo tėvui, kad jis pagamintų naminės degtinės, nešiau du nedidelius melasos sirupo kibirus po pusę galono talpos. Kai išėjau į kelią, tai buvo rugsėjo mėnesį. Medžių lapai jau buvo pradėję rusti, o aš atsisėdau po medžiu ir sėdėjau sau ten ir verkiau, nes negalėjau eiti žvejoti į seną apledijusį tvenkinį. Visi kiti berniukai buvo būtent ten – prie to ledu pasidengusio tvenkinio.

Ir kol aš ten sėdėjau, taip pat ramiai kaip dabar šioje patalpoje, kur nėra vėjo, išgirdau kažką pučiant, tarsi pralekiantį švilpesio garsą. Aš nusistebėjau: „Iš kur tas garsas?“. Ir aš nemačiau, kad lapai judėtų nuo vėjo pūtimo. Tačiau garsas buvo toks kaip vėjo judinamų lapų. Aš keliskart surikau. Dėvėjau kombinezoną su pašarine virvele, vinį, kurį naudoju

vietoje sagos... vietoj sagos. Nežinau ar jums kada nors yra tekę ja taip pasinaudoti ar ne. Ji visai gerai tam tinka. Ir aš turėjau savo...

Užkliuvęs susižeidžiau kojos pirštą ir aš prisirišau kukurūzo burbuolės kotą iš apačios, kad ant piršto nepakliūtų purvas, žinote, vaikščiojau su kukurūzo burbuolės kotu, pririštu prie didžiojo kojos piršto. Ak, tai bent buvo vaizdelis. Ir aš šūkavau. Norėjau išeiti pažvejoti, nes visi kiti berniukai buvo ten. Aš sėdėjau ten po medžiu galvodamas: „Jų tėčiai to nedaro. Tad kodėl aš turiu tai daryti? Nešti jam vandenį naminės degtinės gamybai, nors dar tebegalioja sausasis įstatymas“. Tėtis iš jo pridarydavo tūkstančius galonų, bet mirė nuskurdęs ir mirdamas buvo alkanas. Tai jums nieko gero nesuteikia. Blogis visada yra atlyginamas blogiu.

34 Taigi aš prisimenu, kaip sėdėjau ten ir girdėjau vėjo judinamų lapų garsą, ir aš atsistojau, bet niekur tų lapų nesimatė. Aš keliskart šūktelėjau, pakėliau savo kibirus ir pajudėjau. Reikėjo prisemti kelis galonus. Tą naktį jie ruošėsi varyti viską. Ir kopdamas aukštyn aš vėl Tai išgirdau. Aš apsigrėžiau ir pusiaukelėje pamačiau didelę seną tuopą, ji yra vadinama baltąją tuopa, tai buvo... tai atrodė kaip viesulas. Mes juos vadiname mažaisiais ciklonais. Tai yra Kentukio viesulai, toks pavadinimas, manau, jiems tinka labiausiai. Viesulas sukosi aplink krūmą.

Aš pastebėdavau tokius dalykus ir anksčiau. Todėl aš... Tas viesulas nesitraukė. Ir iš tos vietos... Na, galite galvoti ką tik norite, draugai. Aš viso labo galiu tik būti su jumis atviras. Tačiau iš ten pasigirdo girdimas balsas ir tarė: „Niekada nerūkyk ir negerk, ir neteršk savo kūno kitais būdais. Kai būsi vyresnio amžiaus, bus darbas, kurį turėsi atlikti“.

35 Na, tai mirtinai mane išgąsdino. Aš mečiau abu kibirus, puoliau bėgti šaukdamas visa gerkle. Tame krašte yra daug variagalvių skydasnukių gyvačių ir mama pamanė, kad viena iš jų man įgėlė. Jai tebuvo tik dvidešimt du metai. Ji mane pakėlė, o aš ją bučiavau ir apkabinu. Ji paguldė mane į lovą ir nuėjo iki Veivenų [Ang. k. „Wathen's“ – Vert.], ir paskambino gydytojui. O gydytojas pasakė: „O, jis tiesiog susijaudinęs“. Apie... Aš pasakiau: „Tame medyje yra vyras. Ir aš girdėjau Jį ir tai, ką Jis man pasakė“. Ir aš pasakiau: „Aš daugiau niekada pro tą vietą net neisiu“. Ir iki šios dienos aš nesu daugiau ten buvęs. Aš nusileisdavau toje vietoje už sodo, grįždamas į... Vandens pompa buvo daržinėje ir mes turėjome nešti vandenį į namą iš ten. O į tą vietą aš nebuvau grįžęs ir iki šios dienos. Ir tai buvo... tai įvyko labai seniai.

36 Taigi, prisimenu, kad praėjus apie dviem savaitėms po to, žaidžiau stiklo rutuliukais su savo broliu, ir aš... aš pajutau kaip mane apėmė kažkoks keistas pojūtis. Aš nežinojau kas vyksta. Ir išėjau laukan, prisėdau minutei, apsižvalgiau ir priešais išvydau kažką judant. Ir žiūrint į vandenį atrodė, kad upė prie manęs priartėjo. Ir aš išvydau savivaldybės tiltą, kuris dabar driekiasi per upę, jis priartėjo ir kirto upę ir pamačiau žmonių skaičių, kurie nuo jo nukrito ir sugrįžęs papasakoju apie tai mamai. Ji tarė: „Brangusis, tau prisispnavo“. Aš atsakiau: „Ne, ponias. Aš stovėdamas žiūrėjau tiesiai į jį ir mačiau tai, ką mačiau“. Ir praėjus dvidešimt dvejais metams nuo tų pačių metų, per Ohajo upę dabar driekiasi tiltas ir būtent toks skaičius žmonių prarado savo gyvybes. Ir jie vis pasirodydavo ir pasirodydavo. Kas kartą, visur, regėjimas po regėjimo. Niekas...

37 Aš atsimenu savo pirmą pasimatymą su jauna mergina. Juk žinote, kokie tie berniukai yra. Kai jums sukanka apie šešiolika, septyniolika metų, jūs susirandate mylimąją. Ir, ak ta pirmoji meilė, jūs gi žinote kaip ji atrodo. Aš buvau didelis, drovus kaimo vaikinai, bet aš atsimenu savo pirmąją merginą. Ak, jos dantys buvo kaip perlai. Jos akys buvo kaip balandėlės, kaklas kaip gulbės. O, ji buvo gražiausias mano gyvenime matytas dalykas. Taigi, ji buvo neseniai atėjusi į mokyklą, todėl aš pasakiau kitam draugui, aš jam pasakiau: „Paimk savo tėčio senąjį „Fordą“. Aš turiu 75 centus. Už ketvirtį dolerio nusipirksime du galonus kuro. Ir taip... ir man liks penkiasdešimt centų ir mes kur nors nuvyksime ir gerai praleisime laiką“.

38 Taigi mums reikėjo pakelti „Fordą“ su domkratu ir, žinote, padaryti... Ar kada nors esate tai darę savo senajam „Fordui“, kuris buvo pusiau sukrypęs, žinote? Ir... ir mes jį prikėlėme ir užvedėme, ir bičiulis pasiėmė savo merginą, o aš saviškę ir mes išvažiavome. Tai bent, aš maniau, kad ji eitų su manimi į pasimatymą. Išvykome vakare, mums nereikėjo puošniai rengtis, nes, žinote, mes juk kažin kur nėjome. Tad aš sėdėjau ant automobilio galinės sėdynės ir kalbėjausi su ta jauna panele, sėdėjusia iš krašto, o aš kitame krašte, žinote, toks visas drovus. Aš... aš tiesiog... Tai bent, aš žinau, kad mano veidas buvo linkęs išrausti.

39 Taigi mes sustojome ten, kur buvo galima įsigyti sumuštinį. Už penkis centus ten buvo galima gauti didelį sumuštinį su kumpiu. Taigi aš buvau... aš buvau aktyviausias iš visos minios. Aš įėjau vidun ir ketinau nupirkti sumuštinį su kumpiu. Taigi nupirkau sumuštinį ir kelias „Coca-Colas“ ir mes gėrėme „Coca-Colą“ ir valgėme sumuštinius. ir aš pamaniau: „Tai bent. Aš dabar esu tikras vyras. Aš kai kam patinku ir, tai bent, mes tiesiog gerai leidžiame laiką“.

Ir tai buvo kaip tik tuo metu, kai moterys pradėjo taip netinkamai elgtis, kad pradėjo rūkyti cigaretes. Ir kai grįžau, radau mano mažąją karalienę rūkančią cigaretę. Na, aš visad turėjau nuomonę apie moterį, rūkančią cigaretę. Tai yra žemiausias dalykas, kurį ji gali padaryti. Ir aš nei kiek nepakeičiau savo nuomonės. Jeigu Dievas... Jeigu Šventoji Dvasia, kuri dirba su manimi... Jeigu tikitės pakliūti į dangų, geriau liaukitės rūkyti. Tai tiesa.

40 Aš čia ne tam, kad skelbčiau evangeliją. Šie... Čia yra tarnautojai, kurie tai daro. Tačiau leiskite jums, moterys, kai ką pasakyti – tai yra gėda prieš pasaulį. Matyti ją su... Kai pamačiau statistiką iš vyriausybės, kuri teigia, kad 80% gimusių kūdikių tenka auginti maitinant juos karvės pienu. Jeigu jie būtų maitinami motinų pienu, tai 18 mėnesių bėgyje jie mirtų nuo apsinuodijimo nikotinu.

Komunistai, penktoji kolona? Paklausk, broli, nereikia bijoti, kad čia ateis rusai ar vokiečiai, ar kita tauta ir ką nors čia padarys. Mus žudo mūsų pačių supuvimas. Obuoliui kenkia ne jį kapojanti kregždė, jį naikina kirminas obuolio viduryje. Mes tampame tokie demoralizuoti, kad mūsų griūtis net nestebina mūsų. Mes griuname patys save. Gerai, gana apie tai.

41 Bet kuriuo atveju, ji rūkė tą mažą cigaretę. Aš pažvelgiau į ją ir, tai bent, ji dingo man iš akių. Aš pažvelgiau į ją ir man buvo sunku patikėti, kad tai buvo ji, ta graži jauna mergina, sėdinti ir rūkanti tą cigaretę. Ji pūtė dūmus per nosį, žinote, atrodė bjauriai. Bet kuris vyras, leidžiantis savo žmonai rūkyti cigaretes parodo iš kokio molio jis yra drėbtas. Tai tiesa. Tai

tiesa. Būtent. Broli, maniškė irgi galėtų tai daryti, bet jei ji tai darys, tuomet jai teks išeiti per tas pačias duris, per kurias jį įėjo. Tai yra visiškai teisinga. Sėdėti ten ir rūkyti... Parodo kas yra namų šeimininkas. Sėdėti ten jau yra pakankamai blogai ir labai gaila vyrų. Ir ji ten sėdėjo, pūtė dūmus per nosį. Aš pagalvojau: „Ką gi, vargšė mergaitė“.

Ji tarė: „Ar nori cigaretės, Bili?“

Ir aš atsakiau: „Ne, ponია. Ačiū. Aš nerūkiau“.

Ji pasakė: „Taigi jie... Tu sakai, kad tu nešoki“. Ji buvo viena iš tų populiarių, pašėlusio tipo merginų, žinote. Ji pasakė: „Tu nešoki. Ir... ir sakei, kad negerai, o dabar sakai, kad ir nerūkai“. Paklausė: „Ką tu mėgsti veikti?“.

O aš atsakiau: „Na, man patinka medžioti ir žvejoti“.

Tai jos nesudomino. Todėl ji... ji pasakė: „Na, tu esi didelis, išlepęs bailys“.

O, tai bent! Aš ruošiausi tapti dideliu, blogu Bilu. Suprantate? O čia, pagal jos vertinimą aš buvau bailys.

42 Kartą iki to mano tėtis buvo mane pavadinęs bailiu. Ruošėmės leisti žemyn prie upės parinkti butelių, žinote, einant palei upę, ir... ir aš su broliu uždirbdavau po penkis centus už tuziną surinktų butelių į kuriuos jie pilstydavo viskį. Ir aš buvau... Aš turėjau seną valtį be vairo gale ir mes turėjome dvi lentas. Mano brolis iš vienos pusės, ir aš – iš kitos, o tas vyras turėjo didelę antį ...?... ir aš maniau, kad ji... Jo vardas buvo Makinis. Jis ruošėsi man paskolinti savo ančių medžioklės valtį ir aš pamaniau: „Yra nors vienas žmogus, kuris mane mėgsta“. Ir kai jis ruošėsi man leisti pasiirstyti upe su jo ančių medžioklės valtimi... Ir tądien mesėjome skersai kalvos, nusileisdami pro senąjį namą, ten buvo medis nuvirtęs skersai tako, o tėtis tiesiog iškėlęs koją per jį perlipo... Vieną sekmadienio rytą jis sustojo ir išsitraukė mažą plokščią butelį viskio iš kišenės, padavė jį ponui Makiniui ir paklausė: „Išgersi?“.

Jis išgėrė, perdavė butelį man. Jis paklausė: „Išgersi?“.

Aš atsakiau: „Ne, dėkui. Aš ne... aš negeriu“.

Jis pasakė: „Ką? Esi Branhamas ir negerai?“.

O tėtis pasakė: „Ne, aš išauginau vieną bailį“. Bailį?

43 Tai mane užkabino. Aš pasakiau: „Duokite man tą butelį“. Ir aš paėmiau tą butelį su tiek pat pasiryžimo išgerti, kiek aš jo turiu vesti tarnavimą šį vakarą. Ir aš ištraukiau kamštį, iškėliau butelį į viršų, kad pradėčiau gerti... Taigi, galite tai vadinti kaip tik norite. Bet kai tik pasiruošiau gerti tą viskį, išgirdau tą prašvilpantią garsą.

Pamaniau sau: „Kas tai?“ Pradėjau vėl gerti ir kažkas vis skleidė tą garsą, tai buvo tarsi sūkurinis vėjas medžių lapuose, tas pats Ūžesys, kuris man liepė niekada nerūkyti, negerti ir neteršti savo kūno. Aš negalėjau prisiversti išgerti. Kas tai buvo? Taip nenutiko dėl to, kad aš buvau per daug geras; taip nutiko todėl, kad Dievas saugojo savo dovaną. Matote, nieko žmogiško čia nėra. Žmogus yra niekas. Tai buvo Dievas.

44 Aš numečiau butelį ir ėmiau verksti, nubėgau į lauką. Ir tą vakarą, kai ta mergina pavadino mane bailiu, nes nesutikau rūkyti cigaretės, aš pasakiau: „Niekas manęs nenori ir čia netgi merginos nenori turėti nieko bendro su manimi. Duok man tą cigaretę“. Ir aš ją paėmiau su tokiu pat pasiryžimu ją užsitraukti, su koku esu dabar pasiryžęs užbaigti šią istoriją. Ir ji man padavė pakelį; aš išsitraukiau vieną cigaretę iš pakelio, paėmiau degtuką ir jį uždegiau, ir kėliau ranką su cigarete prie burnos. Ir vos tik pradėjau tai daryti, vėl išgirdau tą švilpantią garsą.

45 „Ką gi, čia tik mano vaizduotė“. Aš vėl ją pasiėmiau ir pridėjau prie burnos, kai vėl kažkas „suriaumojo“. Pažvelgiau į cigaretę, degtukas liepsnojo. Aš pažvelgiau į ją. Aš prisiminiau tą paliepiamą sakiusį: „Niekada negerk ir neteršk savo kūno jokia kitu būdu“. Aš ten kiek pastovėjau. Mane ėmė purtyti. Aš pradėjau verkti. Aš numečiau cigaretę. Ji pasakė: „Ak, tu didelis baily“. Aš numečiau cigaretę ant žemės ir pradėjau žingsniuoti keliu pats sau, verkdamas, susikišęs rankas į kišenes. O jie sekė mane automobiliu, šviesdami į mane jo žibintais, sename „T“ modelio „Forde“, juokdamiesi iš manęs. O aš pasitraukiau nuo kelio ir atsisėdau lauke. Pasitraukiau ir nuėjau per lauką. Galėčiau jus nuvesti į tą pačią vietą.

46 Aš atsisėdau ten ir pasakiau: „Aš eisiu namo ir pabaigsiu darbą. Niekas manęs nenori ir niekas... Mano gyvenimas yra kančia, kokia nauda iš to, kad aš gyvenu?“. Sėdėjau ten lauke tą naktį... Dievo malonė... Norėčiau turėti daugiau laiko, bet neturiu, kad dabar į tai įsigilinčiau, papasakočiau kas nutiko; bet vieną dieną su Dievo pagalba aš tai padarysiu. Galbūt jums įdomu sužinoti kaip aš vedžiau. Aš galiausiai radau merginą, kuri negėrė ir nerūkė. Tik apsidairykite, tokių vis dar čia yra. Tautos stuburas... Taigi, ji buvo miela mergina. Kaip aš džiaugiuosi ...?... džiaugiuosi pasakodamas apie ją ir jos berniuką, apie ją ir mane sėdinčius ten ir klausančius manęs. Ji buvo karalienė. Ji buvo viskuo, kuo tik dama gali būti. Aš pasirinkau ją. Ji buvo iš geros šeimos. Aš buvau... Mano šeima buvo ne kokia. Tačiau ji buvo tokia išties puiki mergina, Krikščionė mergina. Aš eidavau su ja į bažnyčią, būtent ten ji mane vesdavosi – į bažnyčią.

47 Ir aš atsimenu savo atsivertimą, kai aš atsiverčiau. Turėsiu praleisti didžiąją dalį to pasakojimo ir paskubėti. Aš pamenu... Pradėjau apsispręsti, kad aš... Ji buvo tiesiog man per gera mergina, kad su ja būčiau. Kažkas turėtų ją vesti ir sukurti jai gerą gyvenimą, o aš tada uždirbdavau tik dvidešimt centų per valandą, todėl aš... aš žinojau, kad negaliu jai duoti to gero gyvenimo dirbdamas griovių kasėju. O jos tėvas didžiosios depresijos metu per mėnesį uždirbdavo daugiau nei penkis šimtus, jis buvo brolijos organizatorius Pensilvanijos geležinkeliuose.

Bet ji mylėjo mane ir aš ją mylėjau. Todėl pamaniau, kad bus... Aš tiesiog turiu jai pasakyti ir tiesiog išeiti. Bet aš negalėjau to padaryti. Aš mėginau. Kasnakt aš galvodavau, kad pasakysiu jai, jog daugiau nebegrįšiu, ir paleisiu ją eiti savo keliu pirmyn su koku... koku nors geru vyruku, kuris... kuris suteiks jai pragyvenimą ir padarys ją laiminga. O aš švaisčiau jos laiką, jos jauną gyvenimą ir aš... aš nenorėjau to daryti. Todėl aš... aš buvau visiškai susipainiojęs. Bet aš nenorėjau jos paleisti, nes per daug ją mylėjau. O aš pats buvau tikrai prastos formos.

48 Tad aš buvau per drovus, kad paprašyčiau jos tekėti už manęs. Aš tiesiog negalėjau to padaryti. Spėju, jūs stebitės, kaip aš išvis vedžiau. Aš parašiau jai laišką ir paklausiau, ar ji sutiktų. Tai suveikė. Taigi, aš neparašiau: „Brangi panele...“. Aš... tai buvo, žinote, kiek daugiau nei tai. Aš atsisėdau vieną dieną ir viską išsprendžiau parašydamas laišką. Taigi, jos tėvas buvo tiesiog geras draugas. Jos motina buvo gera moteris, bet ji buvo iš labai manieringos bažnyčios, žinote, kuria... kuria ji tikėjo. Tokie vyrukai, kaip aš, jai neatrodė kažko verti. Todėl aš... aš pamaniau: „Galiu gerai sutarti su jos tėčiu, bet jos motina neduoda man ramybės“.

49 Todėl tą rytą aš tiesiog nuvykau į darbą. Pasakiau: „Taigi, jeigu tai nesuveiks, tai ir gerai, tebūnie taip“. Užbaigiau laišką ir įmečiau į pašto dėžutę, ir nuvykau į darbą. O trečiadienio vakarą aš turėjau nusivesti ją į bažnyčią, turėjome pasimatymą. Todėl aš nuėjau ir įdėjau laišką į dėžutę pirmadienio rytą. Atėjo trečiadienio vakaras, turėjau eiti į bažnyčią. Ir žinote, ėmiau galvoti. Niekada anksčiau nebuvo apie tai pagalvojęs – juk laišką išsiunčiau aš, bet kas bus tada, jei laišką paims jos mama? Ir tada, na, ji jo negaus. Aš pamaniau: „Tai bent. Turiu būti tam pasiruošęs, kai ten nusigausiu, jei jos motina jį paėmė, o ji to laiško negavo“. Na, ir kuo daugiau apie tai galvoju, tuo labiau maniau, kad geriau būtų nesirodyti trečiadienio vakarą.

50 „Na,– pamaniau sau, – ne, negaliu dabar to padaryti. Turiu nueiti. Bet ką man dabar su tuo daryti?“. Todėl aš pamaniau: „Tiesiog privažiuosiu prie namo ir elgsiuosi laisvai“. Supratau, kad reikia privažiuoti prie namo ir nuspausti garso signalą. Sakau dabar tai ir jums vyručiai ir jums, merginos, jeigu jūsų draugas nėra užtektinai rūpestingas jūsų atžvilgiu, kad ateitų į jūsų namus ir paprašytų leidimo su jumis susitikti, laikykitės nuo jo kuo toliau. Tai tiesa.

Taigi aš atvažiavau su senu „Fordu“, pastačiau jį. Pakilau į verandą, pamaniau sau: „Tiesiog neisiu vidun į namą. Jeigu ji pakvies mane užėiti vidun, aš pakliūsiu į nepatogią padėtį“. Aš pabeldžiau į duris. Ir Houp, mano žmona, tada dar tik mano mergina, atėjo prie durų. Ji pasakė: „Sveikas, Bili Užeik vidun“.

51 Ir aš pamaniau: „O, varge. Ne, ne. Aš bijau užėiti vidun. Jei tavo mama turi tą laišką, tada aš... įsives mane į namus ir aš negalėsiu iš ten ištrūkti. Gausis taip, kad aš atsidursiu nepatogioje padėtyje“.

O ji paklausė: „Tai ar užėisi vidun?“.

Atsakiau: „Ačiū, – pasakiau aš, – aš palauksiu tiesiog čia, verandoje“.

O ji pasakė: „Ak, užėik gi vidun“.

Tai bent, aš užėjau ir įsitaisiau prie durų, rankoje laikydamas skrybėlę. Galvojau sau: „Ak, kokia įtempta situacija“.

Po kurio laiko pasirodė jos motina. Ji paklausė: „Kaip laikaisi, Viljamai?“.

Atsakiau: „O kaip laikotės jūs, ponio Brumbach? Išties puiki diena šiandien“.

„Taip, tikrai“.

Taip viskas ir tęsėsi. Pamaniau: „Ji neperskaitė to laiško“.

52 Nuvykome į bažnyčią. Negirdėjau nei žodžio iš to, ką tą vakarą sakė daktaras Deivis. Vienintelis dalykas, apie kurį galvojau: „Ji... kai tik baigsis tarnavimas bažnyčioje, ji man pasakys: 'Viskas, tai buvo tavo paskutinis vakaras'. Ir tada aš prarasiu savo merginą“. Apie tai galvojau mintyse. Jūs žinote, kad velnias gali prišnekėti jums visokių melų. Todėl aš tada pagalvojau: „Aš prarasiu savo merginą, kai tik baigsis tarnavimas bažnyčioje“.

Todėl aš negirdėjau nieko, ką pamokslininkas kalbėjo. Kai ėjome tą vakarą namo, mes... Ji pasakė: „Geriau pasivaikščiokime pėsčiomis“.

53 Aš pamaniau: „O, o, dabar aišku, kad ji gavo laišką“. Taigi aš tiesiog ėjau gatve. Ir vis žvilgčiojau į ją. Ak, tos jos tamsios akys ir ta šviečianti mėnesiena, na, jūs suprantate. Aš... aš tiesiog negalėjau pakelti tos minties, kad prarasiu ją. Todėl aš... aš pamaniau: „Aš žinau,

kad negaliu vesti tokios merginos. Todėl aš tikriausiai eisiu savo keliu ir tapsiu senu atsiskyrėliu. Visada sakydavau, kad ateityje turėsiu daugybę spąstų ir šunį, bei gyvensiu giliai miške.

Todėl pamaniau: „Na ką gi, spėju, štai ir viskas“. Mes tęsėme pasivaikščiojimą ir jau beveik buvome priėję namą, kai man kilo mintis: „Žinai, o gal ji to laiško negavo. Gal jis užstrigo pašto dėžutėje ir ji jo neištraukė“. Žinote, tada aš ganėtinai įsidrašinau. Kalbėjau visą kelią. Ji negavo laiško, tad aš netgi kažkiek džiaugiausi, kad ji jo negavo.

54 Tada aš... aš tęsiau, žinote, gerai kalbėjau. Ir tada, kai jau beveik buvome priėję namą, ji ištarė: „Bili?“.

Ir aš atsakiau: „Ką, Houp?“.

Ir ji tarė: „Aš gavau tavo laišką“.

Ir, o tai bent, aš paklausiau: „Tikrai?“.

Ji atsakė: „Aha“.

Na, aš pamaniau: „Štai ir viskas“.

Dar kiek paėjome, o ji žingsniavo visiškai tylėdama. Jūs žinote, kaip moterys geba jus laikyti nežinioje, žinote. Pamaniau: „Na pasakyk gi ką nors. Liepk man daugiau nesirodyti ar padaryk ką nors“. Tad aš tiesiog žingsniavau toliau. Aš žvilgčiojau į ją, ji žvilgčiojo į mane ir tiesiog žingsniavo. Todėl aš pagalvojau: „Na, ką gi tu pasakysi?“. Na, o ji toliau žingsniavo ir nieko nesakė. Sumaniau pralaužti ledus ir tariau: „Ar tu jį perskaitei?“.

Ji atsakė: „Aha“.

55 Na, pamaniau: „Tai pakomentuok jį kaip nors“. Neištardami nė žodžio, tiesiogėjome toliau. Iki namo buvo likusi visai maža atkarpa ir aš pagalvojau: „Tu nuvesi mane tiesiai pas savo motiną, ar ne? Ir tada tai jau bus“.

Ir aš paklausiau: „Ar jį visą perskaitei?“.

Ji atsakė: „Aha“. Viskas ką iš jos pajėgiau išpešti tebuvo „Aha“.

Todėl aš pasakiau jai: „Ką tu apie tai manai?“.

Ji atsakė: „O, viskas gerai su tuo laišku“. Mes susituokėme, tikrai taip. Viskas puikiai pavyko. Taip, pone.

Problema buvo tame... kad mums reikėjo atsiklausti jos tėvų. Ir ji tarė: „Bili, turėsi atsiklausti mamos ir tėčio“.

56 Aš tariau: „Žiūrėk, Houp, – pasakiau aš, – žinai, gerai pamenu, kad vedybinis gyvenimas turi vykti lygybės pagrindu – penkiasdešimt ant penkiasdešimt. Supranti?“. Pasakiau: „Štai ką tau pasakysiu, aš noriu su tavimi susitarti“. Aš pasakiau: „Mano penkiasdešimtoji dalis – atsiklausti tavo tėvo. O tavo penkiasdešimtoji dalis bus ta, kad tu atsiklausai savo motinos“. Aš žinojau, kad sutarsiu su jos tėčiu, bet dvejojau dėl jos motinos.

Ji tarė: „Gerai“. Ji pasakė: „Jeigu tik tu pirmas atsiklausai tėčio“.

Aš pasakiau: „Gerai“.

Ji pasakė: „Reiktų jo paklausti nedelsiant“.

Aš atsakiau: „Ko gero taip bus teisinga“.

57 Taigi aš nuėjau pas ją į namus, ir aš, tą vakarą, ir ten įsitaisiau. Ir buvau pasiruošęs tai padaryti. Mes buvome nusiteikę tai padaryti, o ponas Brumbachas sėdėjo prie savo stalo ir kažką spausdino mašinėle, žinote. Ir, o tai bent... Maniau, kad taip ir prastovėsiu visą

vakarą. Pagaliau atėjo laikas ir aš turėjau kažką pasakyti. Todėl aš pasakiau... Buvo pusė dešimtos vakaro, man buvo laikas keliauti namo. Kaip pasikeitė laikai. Taigi aš tariu... Atsistojau eiti namo ir pasakiau: „Gero vakaro visiems,“ – ir išėjau.

Prie manęs pribėgo Houp ir tarė: „Tai... tai tu jo neatsiklausei? Kodėl jo neatsiklausei?“

Atsakiau jai: „O, aš tiesiog negalėjau“. Aš pasakiau: „Aš tiesiog negaliu“.

Ji pasakė: „Na, tu turi jo atsiklausti“.

O aš atsakiau: „Tu pasiimk motiną ir eikite į kitą kambarį“.

Ji atsakė: „Gerai“.

Taigi ji sugrįžo ir pasakė: „Mama, ar gali ateiti čia minutėlei?“

O aš stovėjau ten šalia durų. Ir aš pasakiau: „Čarli?“

58 Jis kažką rašė. Jis atsisuko ir pasakė: „A? Ką sakei, Bili?“

Aš atsakiau: „Ar galiu aš su jumis minutėlę šnektelėti?“

Jis atsigręžė ir pasakė: „Taip, apie ką? Kame reikalas. Bili?“

Ir aš atsakiau: „Ar galėtumėte ateiti čia minutėlei?“

Ir jis atsakė: „Taip“.

Jis atėjo į verandą. Ir o, aš visas prakaitavau, širdis plakė kaip pašėlusis. Ir aš pasakiau: „Išties gražus vakaras, ar ne Čarli?“

Jis pasakė: „Tikrai taip, Bili“.

Aš tęsiau toliau: „Man patinka tokie vakarai“.

Jis atsakė: „Gali ją vesti“. O, kaip jis mane tada išgelbėjo.

Aš paklausiau: „Jūs rimtai kalbate?“

Jis atsakė: „Taip“.

Aš paklausiau: „O kaip dėl jos motinos?“

Jis pasakė: „Aš tuo pasirūpinsiu“.

59 Aš pasakiau: „Dėkoju jums, Čarli“. Aš pasakiau: „Klausykite, Čarli, aš žinau, kad jūs galite jai nupirkti gerus drabužius ir viską. Ir greičiausiai aplink yra dar daugiau vaikų, kurie galėtų suteikti jai geresnį gyvenimą; o ji yra graži mergina ir miela ledi, – ir pasakiau aš, – kiekvienas norėtų būti su ja“. Aš pasakiau: „Aš nežinau, kaip man nutinka tokie proveržiai gyvenime“. Pasakiau: „Čarli, niekas pasaulyje jos nemyli labiau nei aš“. Pasakiau: „Negaliu tiek dėl jos padaryti, kiek jūs, nes aš ne... aš uždribu tik dvidešimt centų per valandą“. Aš pasakiau: „Čarli, aš dirbsiu iš visų jėgų ir padarysiu viską, kas yra mano jėgose, kad ją aprūpinčiau ir būsiu jai geras“.

60 Aš niekada to nepamiršiu. Jis uždėjo savo (jis buvo vokietis, o aš airis, mes visada elgėmės vienas su kitu kaip bičiuliai.), uždėjo savo didelę ranką man ant peties ir tarė: „Bili, aš verčiau ją patikėsiu tau, o ne kam nors kitam iš visų, kuriuos pažįstu“. Jis pasakė: „Gyvenimas nesusideda iš to, ką tu turi. Gyvenimas yra tame, kiek tu esi patenkintas tuo, ką turi“.

Aš pasakiau: „Dėkoju jums, Čarli. Aš... aš ją myliu“. Ir pridūriau: „Aš būsiu jai geras ir ištikimas. Ir dirbsiu dėl jos iš visų jėgų“.

Jis pasakė: „Aš tuo tikiu“.

Mes susituokėme, persikraustėme į mažą dviejų kambarių gyvenamą vietą. Niekada nepamiršiu to, ką mes nusipirkome namų priežiūrai. Baigsiu tuojau, po minutės.

61 Mes... aš nuvykau, turėjau pakankamai pinigų apsilankyti „Sears and Roebucks“ ir... ir susimokėti už... už virtuvės baldų rinkinį, kuris dar nebuvo nudažytas. Ir aš to niekad nepamiršiu. Aš nupirkau... Aš nudažiau jį geltonai ir kaip tikras airis, žinote, būtų padaręs, ant kiekvienos kėdės nupaišiau po didelį trilapį. Mes taip pat turėjome seną sulankstomą lovą. Kas iš jūsų žino, kas yra sulankstoma lova? Kažkas ją mums atidavė. Aš nuėjau pas sendaikčių pardavėją ir nusipirkau viryklę už septyniasdešimt penkis centus, viryklę maistui ruošti. Ir dar turėjau primokėti dolerį su trupučiu, kad įdėtų į ją groteles. Pasistatėme tą viryklę ir užsiėmėme namų ruošą.

Mes neturėjome daug daiktų, bet buvome laimingi. Mes turėjome vienas kitą. Tik tai buvo svarbu. Mes mylėjome vienas kitą ir tai viską išsprendė.

62 Vėliau, Dievas davė mums mažą berniuką, kuris stovi štai ten ir dabar žvelgia į mane. Ak, kokie mes buvome laimingi, kai šitas mažas bičiulis atėjo į pasaulį. Ir mes mylėjome Dievą visa širdimi.

Prieš, o gal ir iš karto po to, kai gimė berniukas, aš pasiėmiau savo pirmas atostogas. Mes susitaupėme pakankamai pinigų, turėjau sukaukęs, manau, kokius šešis, aštuonis – dešimt dolerių, neskaitant įmokų už automobilį. Aš nuvykau į Mičiganą aplankyti seno draugo, vardu Džonas Rajanas, kuris sėdi dabar čia.

Aš nedaug ką žinojau apie sekmininkus. O šis senas vyras, pamaniau, priklausė „Dovydo namams“, nes jis nešiojo ilgus plaukus ir barzdą. Bet paaiškėjo, kad aš klydau. Aš nuvykau jo aplankyti. Ir aš spėju, kad tu atsimeni tai, Broli Rajanai. Mes praleidome ten keletą dienų. Ir kelyje atgal namo įvyko mano pirmoji pažintis su sekmininkais. Mes vykome per Dava... ar Miševaką, tai buvo Miševaką, Indianos valstijoje. Ten vyko didžiulis suvažiavimas. Ten buvo seni „Fordai“ ir „Kadilakai“, ir ko tik nebuvo, ir girdėjosi daug triukšmo. Ir aš įėjau vidun pasiklausyti tų žmonių. Jie šaukė, „O-o-o!“, – visi šoko, lakstė ir šūkavo. Pamaniau sau: „Ts, ts, ts, ts, ts, ts, na ir manieros bažnyčioje“. Ir kaip jie elgėsi. Aš pamaniau, „Bet juk baisu, kai žmonės šitaip elgiasi bažnyčioje“. Pasiklausiau jų, jie lakstė pirmyn ir atgal po aikštelę šokdami, šūkaudami, ir triukšmaudami. Aš pagalvoju: „Tai, ką jie daro yra baisu“. Mano įsivaizduojami baptistiški supratimai, todėl aš... aš pamaniau...

63 Todėl tą vakarą aš tiesiog laukiau žiūrėdamas, ką jie darys. Visi jų pamokslininkai susirinko ant pakylės.

Jie pasakė: „Mes... mes turime...“. Mūsų ten buvo apie penkis šimtus ir jis pasakė: „Taigi, mes neturime jums tiek laiko, kad kiekvienas galėtumėte ką nors papasakoti, tad tiesiog pasisakykite, kas esate ir iš kur“.

Todėl aš pasakiau: „Viljamas Branhamas, iš Džefersonvilio“. Praėjo...

Sekančią dieną, pamokslavo kažkuris kitas pamokslautojas, jie... jie ten atvedė seną vyrą, seną juodaodį vyrą, kuris dėvėjo didelį, ilgą paltą. Tą dieną visi pamokslininkai pamokslavo apie skirtingus dalykus, bet jis paėmė teksto ištrauką iš Jobo knygos. „Kur buvai tu, kai aš dėjau pasaulio pamatus...“, – ir taip toliau. Jie pamokslavo apie žemiškus dalykus, o jis pamokslavo apie dangiškuosius. Ir jis kalbėjo apie Kristų prieš pasaulio pamatų padėjimą, parodė Jį antrajame atėjime, žemyn per horizontalią vaivorykštę.

64 Kai jie atvedė tą senuką ten, jis buvo toks susenęs, kad teko jį išvesti priekin su kitu pagalba. Ir maždaug tuo metu, kai jis buvo visas užsivedęs nuo pamokslavimo, jis pašoko į

ora, caktelėjo kulnais, sušuko: „Šlovė Dievui! Ak“. Jis tarė: „Man čia per mažai vietos pamokslavimui,“ – ir nulipo nuo pakynos.

Ir aš pasakiau sau: „O žmogau, jei tai gali priversti seną vyrą taip elgtis, tada ir aš to noriu. Ką tai padarys su manimi?“. Aš pasakiau: „Tai yra tai, ko aš noriu“.

Aš neturėjau pinigų, tad negalėjau su jais valgyti. Turėjau gal septyniasdešimt penkis ar aštuoniasdešimt centų, o dar reikėjo įsipilti kuro. Aš negalėjau likti turistų kieme, todėl nuėjau ir nusipirkau sau didelį maišą dienos senumo bandelių, žinote. Tam, kad... Taigi aš jas suvalgiau. Nuvažiavau tą vakarą į seną javų lauką ir atsiguliau, ir savo kelnes ištempiau tarp dviejų sėdynių... žinote, priekinė sėdynė ir galinė sėdynė, ir padėjau ten kojas ir atlenkiau priekinę sėdynę. Visą naktį meldžiau Dievo, kad duotų man tų žmonių palankumą. Jie turėjo kažką, ko aš norėjau. Ir aš pagalvoju: „O, tai ko aš ieškojau dabar yra tiesiog ten“.

65 Tad kitą rytą nuvykau atgal, visas pasipuošęs, kaip tik galėjau. Vilkėjau marškinėlius ir dryžuoto audinio kelnes. Niekas manęs nepažinojo. Tad aš nuėjau ir atsisėdau. Ten buvo ir juodaodžių žmonių. Jie turėjo kirsti „Meisono Diksono Liniją“ [Riba tarp pietinių ir šiaurinių JAV valstijų – Vert.], kad būdami juodaodžiais galėtų sėdėti kartu su visais. Aš atsisėdau ir pirmas dalykas kuris nutiko – šalia manęs atsisėdo juodaodis vyras, o aš taip pat esu pietietis, žinote. Aš apsižvalgiau ir pamaniau: „Na, taip negerai“. Pažvelgiau į jį... Ir staiga jie jau buvo užlipę ant pakynos. Visa ta didelė grupė žmonių, visi jie dainavo ir savitai elgėsi. Aš pamaniau: „Tai yra nuostabu“.

Taigi vienas žmogus išėjo į priekį. Jis tarė: „Praėjusį vakarą ant pakynos čia buvo jaunas evangelistas vardu Viljamas Branhamas“. Pasakė: „Ar kas nors žinote, kur jis galėtų būti?“. Ten buvo du ar trys tūkstančiai žmonių. O aš vilkėjau marškinėlius ir dryžuoto audinio kelnes, sėdėjau visai netoliese. Paklausė: „Ar kas nors žinote, kur yra Viljamas Branhamas? Mes norime, kad jis pasakytų rytinį pamokslą“. Rytinį pamokslą, vilkint dryžuoto audinio kelnes ir marškinėlius? Aš tiesiog pritūpiau, buvau beveik po kėde.

66 O jis vėl paskelbė, pasakė: „Kas nors iš esančių lauke, jeigu žinote, kur yra Viljamas Branhamas, pakvieskite jį užeiti vidun“. Niekas manęs nepažinojo.

Ir tas juodaodis vyras apsižvalgė aplink ir paklausė: „Ar tu jį pažįsti?“.

Turėjau sumeluoti, arba kažką daryti, žinote. Todėl pasakiau: „Klausyk, aš... aš... aš jį pažįstu, taip“.

Jis pasakė: „Na tai atvesk jį“.

Aš pasakiau: „Aš... Klausyk, tik niekam nesakyk“. Pasakiau: „Aš esu jis“. Supranti?“.

Jis pasakė: „Gerai, tai stokis ir eik ten“.

Ir aš pasakiau: „Na, aš... aš negaliu to padaryti“. Aš pasakiau: „Pažiūrėk, kaip aš apsirengęs“.

Jis pasakė: „Žmonėms nerūpi, kaip tu apsirengęs. Eik ir lipk ant pakynos“.

O aš pasakiau: „Ne, pagalvok...“. Aš pasakiau, „Š-š-š-š, tik nieko nesakyk“.

Paklausė: „Ar kas nors radote Viljamą Branhamą?“.

O tas pasakė: „Jis štai čia. Jis yra čia“. O, tai bent! „Jis yra čia“.

67 O, tai bent! Aš užlipau ant pakynos vilkėdamas marškinėlius ir dryžuoto audinio kelnes. Niekada anksčiau nebuvo matęs mikrofono. Ir štai ašėjau link tos didelės pakynos, vieta

buvo kažkuo panaši į bažnyčios katedrą, eidamas ten, žinote, aš pagalvojau: „Ak, jaučiuosi kaip ne savo vietoje“.

Aš kalbėjau tema apie turtuolį, iš Luko [Evangelijos – Vert.], žinote, kuris pažvelgė aukštyn būdamas pragare ir sušuko. Aš atsistojau ten ir pasakiau: „Ir jis pakėlė žvilgsnį aukštyn. Pragarė nebuvo vaikų, todėl jis sušuko. Ten nebuvo gėlių, todėl jis sušuko. Ten nevyko maldos susirinkimų ir jis sušuko. Ir ten nebuvo nei to, nei ano“. Tada aš pats sušukau. Ir pirmas dalykas, kuris įvyko – Šventoji Dvasia nužengė į tą pastatą, ir aš niekada nebuvau matęs, kad Ji taip paveiktų visus... Na, aš pats vos nepraradau sąmonės. Aš buvau tinkamoje vietoje ir to nežinojau.

68 Po to aš išėjau laukan. Aš išėjau į lauką ir prie manęs priėjo vienas vyras su didele Teksaso skrybėle, avėjo kaubojiškų batų porą, pasakė: „Aš esu pastorius toks ir toks“. Aš pasakiau: „Na... Galbūt mano dryžuoto audinio kelnės nėra jau tokios blogos“. Priėjo kitas bičiulis, jis dėvėjo senas golfo žaidėjo keln... drabužius, žinote, pasakė: „Aš esu daktaras toks ir toks iš Floridos“. Jis pasakė... pasakė: „Ar atvyksi pas mane pamokslauti?“. Na, aš pamaniau: „O, Dieve“.

Gavau visą krūvą pakvietimų. Įsėdau į savo seną Fordą. Ruošiausi apie tai pasakyti savo žmonai. Ir leidausi į kelią. Važiavau trisdešimties mylių per valandą greičiu. Reikėjo važiuoti penkiolika mylių vienu keliu ir penkiolika mylių aukšty-žemyn kitu keliu, žinote. Lėčiau kaip galėdamas greičiau. Spaudžiau greičio pedalą taip, kad net ratai prasisuko. Tebus palaiminta jos širdis, ji išbėgo pro duris plačiai išskėtusi rankas, žinote, ir pasakė: „Ar gerai praleidai laiką?“.

69 Aš atsakiau: „Ak, koks nuostabus buvo laikas“. Papasakojau jai apie buvimą su Broliu Rajanu ir kitus dalykus. Ir tada aš jai pasakiau: „Brangioji, turiu tau ką pasakyti. Leisk parodysiu tau“. Įkišau ranką į kišenę. „Matai juos visus?“. Aš pasakiau: „Aš visada norėjau būti evangelistas“. Aš pasakiau: „Čia turiu... turiu pakvietimų, kurių užteks visiems metams. Ar vyksi su manimi?“.

Atsakė: „Žinoma“.

Na, mes vis dar buvome skolingi apie šimtą dolerių už seną „Fordą“, buvo dar ir kitų įsiskolinimų ir dalykų, bet ji norėjo vykti su manimi.

Na, mes nuvykome ir pasakėme apie tai jos motinai. „Mama, – pasakė ji, – papasakok jai“. Bet jos motina pasakė: „Ne, Bili“. Ji pasakė: „Tai tiesiog nemalonus padarinys, atliekos kitų bažnyčių, tai, ką kitos bažnyčios išmetė“.

70 „Na, – pasakiau aš, – jie yra laimingiausi žmonės pasaulyje. Jie nesigėdija savo tikėjimo. Jie šūkauja, rėkia ir yra laisvi kaip tekantis vanduo“. Aš pasakiau: „Man tai patinka“. Ji pasakė: „Būtent to kitos bažnyčios ir atsikratė“. Ji tarė: „Jie yra ne kas kita kaip tik šiukšlių krūva“.

Ir ji... Aš atradau, kad tai, ką ji pavadino šiukšlėmis, iš tikrųjų yra grietinėlė. Ir aš tai sakau su pagarba. Tai yra visiškai teisinga.

Todėl aš pasakiau: „Na...“. Pasakė ji... Aš pasakiau: „Na, ji yra mano žmona“.

O ji pasakė: „Bet ji yra mano dukra“. Ji tarė: „Ji gali vykti. Bet jeigu ji vyks, jos motina numirs iš sielvarto“.

Tada Houp pravirko. Ji pasakė: „Štai kur aš padariau savo lemtingą klaidą, štai čia. Tad ji tarė: „Na, jei tu nori, jei tu nori vykti, tai aš vyksiu kartu su tavimi“.

71 Ir mes išėjome, aptarėme tai. Vietoje to, kad paklausyčiau Dievo, aš paklausiau moters. Dabar galbūt ji... Galbūt ji sėdi čia pat šią popietę, aš taip manau. Aš jos nematau, bet galbūt ji čia yra. Ji yra gera moteris, bet anuomet ji tiesiog nesuprato esmės.

Tada atėjo sielvertas. Netrukus... Mes turėjome... Po kurio laiko mums gimė kitas vaikas, maža mergytė vardu Šeron Rouz.

Tada įvyko 1937 m. potvynis. Užklupo sielvertas. Bažnyčioje dalykai pakrypo bloga linkme. Mano susirinkime prasidėjo kritimas. Pakako tik kartą išeiti iš harmonijos su Dievu. Ir draugai, kol būsiu gyvas, visada dėl to gailėsiuosi. Tuo metu, mano bažnyčia manė, kad aš esu fanatikas. Jie vis dar taip mano. Ne šiandieninė mano bažnyčia Džefersonvilyje, ne, ne, turiu omenyje baptistų bažnyčią, kuriai aš anksčiau priklausiau.

72 Namuose aš buvau juoda avis, nes negėriau alkoholio ir nedariau dalykų, kuriuos darė kiti žmonės. Būdamas visuomenėje aš neidavau šokti, neidavau kitur ir nelošdavau kortomis, ir neužsiimdavau panašiais dalykais. Todėl aš ten buvau tarsi juoda avis. Bažnyčioje aš buvau fanatikas. Ir aš atradau, kad tas nemalonus padarinyš bažnyčioje, [Kaip sakė uošvė – Red.], yra ta vieta, kuriai aš priklausau. Aš buvau vienas iš jų, būtent taip. Jie turėjo kažką tokio, kas buvo giliai štai čia. Ir gelmė šaukė gelmę ir tai buvo vieta, į kurią Dievas stengėsi mane atvesti.

Aš nenoriu parodyti nepagarbos kam nors, jokiai kitai bažnyčiai, ar niekam kitam. Kiekvienas asmuo, gimęs iš Dievo Dvasios yra Dievo sūnus. Tai tiesa.

73 Bet tada, aš pamenu kaip užplūdo potvynis ir mano žmona susirgo. Ir aš niekada nepamiršau tos valandos. Tai bent, ta naktis, kai užtvanka pralūžo, Levi... Broli Rajanai, tu ten buvai. O aš tada dirbau patruliu. Aš maniau, kad buvau pakankamai geras valtininkas. Ir aš jau ruošiausi baigti tarnybą. Aš niekada nepamiršiu to vakaro, tą kelių sekundžių... Aš noriu pamėginti perteikti tai jūsų širdims, kad suvoktumėte, kas tuo metu įvyko.

Mano žmona buvo susirgusi. Ir tą vakarą pralūžo užtvanka. Pamenu kaip sutikau brolių Rajaną ir kitus tenai ir jis buvo mano senoje valtyje, atsistojęs ant krašto prie vandens, pamokslavo žmonėms, leidžiantis upe žemyn.

74 Ir po to aš nuvykau į ligoninę jos pasiimti, bet viską nuplovė vanduo. Ir aš ten buvau... Išėjau gelbėti moters, kuri atėjo, pasakė man, kad už Čestnat gatvės yra griūvantis namas ir kad žmonės skęsta. Ir aš šokau į valtį ir patraukiau... Užvedžiau variklį patraukęs už seno užvedimo trosą ir nuplaukiau į tą vietą, suradau, kur buvo moteris, o namas, rodėsi, greitai turėjo sugriūti, didelis dviaukštis namas siūbavo į šalis. Priplaukiau siaura gatvele iš galinės pusės, prie ten, pro kur galėčiau patekti į vidų. Pririšau valtį, nuėjau ir išsivedžiau moterį su vaikais ir susodinau juos į valtį. Motina nualpo. Aš įkėliau ją į valtį, pasodinau ją ir nuplaukiau atgal. Ir kai ji atsitokėjo, kai priplaukėme prie kranto, ji ėmė šaukti: „Mano kūdikis, mano kūdikis“. Ir aš pamaniau, kad ji paliko kūdikį tame name.

75 Na, aš pabandžiau sugrįžti atgal į tą namą. Paaiškėjo, kad tą kūdikį ji turėjo... Mažą dvimetį, trimetį vaiką ji turėjo jį su savimi, bet ji jo nepastebėjo. Bet aš jau buvau įsėdęs į valtį. Ir nuplaukiau surasti kūdikio. Ir kai pririšau valtį prie stulpo, štai taip, ir nuėjęs ieškoti pamačiau, kad name nieko nebuvo, staiga namo pamatas ėmė smukti, o aš stovėjau name. Aš įsibėgėjau ir staigiai šokau pro duris ir nėriau į vandenį, nusiuriau iki stulpo, atrišau virvę ir

įlipau į valtį. O srovė nunešė mane į patį Ohajo upės vidurį, upės, kuri buvo tris ar keturis kartus platesnė nei yra dabar čia, tada ji buvo ištis plati. Visas miestas buvo užlietas vandeniui.

76 O variklis... kažkas nutiko ir aš negalėjau jo užvesti. O srovė nešė mane žemyn link užtvankos, prie krioklių. Viskas buvo labai sudėtinga, nes nešdama srovė galėjo mano valtį apsukti. Aš sėdėjau, tampydamas užvedimo trosą iš visų jėgų, bet variklis neužsivedė. Aš jį tampaui vėl ir vėl, valtis sukiojosi, bangos buvo beveik tokio pat aukščio kaip šis pastatas. Viskas buvo būtent taip.

Aš turėjau daug laiko apgalvoti ar tie žmonės buvo tas nemalonus padarinys, šiukšlėmis [Bažnyčioje, kaip sakė uošvė – Vert.] ar ne. Aš pamaniau: „Tai bent. Dar truputis ir praplauksiu krantines, o tada mane nuneš tiesiai į krioklius, ir tuo viskas užsibaigs. Aš pamaniau: „Žmona, du kūdikiai...“. Ir aš vis tampaui tą variklio užvedimo trosą štai šitaip, ir mane vis nešė upė. Ir aš supratau, kad variklis neužsives, todėl pradėjau verkti. Aš pasakiau: „Dieve, būk man gailestingas. Neleisk man šitaip čia numirti“. Aš dar kartą truktelėjau užvedimo trosą, ir dar kartą. Neužsivedė. Aš traukiojau tą trosą, ir jis sušlapo, bet aš vėl jį traukiau. Aš pamaniau: „Tai bent“. Na aš negalėjau... Aš nebežinojau ką daryti. Ir maždaug tuo metu kai kiti buvo nešami srovės, užsikūrė...

77 Aš apsisukau ir prieš srovę grįžau į Niu Olbanį, išlipau į krantą ir nuėjau ieškoti savo žmonos. Visa ligoninė buvo užpilta vandeniui, kaip ir savivaldybė. Ir jie... Aš pamaniau: „Ji nuskendo ir pražuvo“. Su ja buvo Bilis Polis ir Šeron. Ji sirgo dvigubu plaučių uždegimu. Todėl aš paklausiu jų: „Kas jiems nutiko?“.

Jie pasakė: „Jie įsėdo į traukinį ir išvyko gyvuliniam vagone“.

Ta serganti motina su 40 laipsnių temperatūra gyvuliniam vagone, o lauke pučia smarkus, atšiaurus vėjas... Ir tada jie pasakė: „Jie išvyko Čarlstono kryptimi“. Ir aš išvykau Čarlstono link. Sėdau į savo valtį ir išvykau ten. Reikėjo plaukti apie septynias mylias vandeniui iki vietos, kur įlanka atsitraukė... jau atrodė, kad prasiveržiau, bet ta nešanti srovė buvo labai stipri. Valandų valandas stengiausi, bet aš negalėjau su ta valtimi plaukti prieš srovę. Ji vis gražindavo mane atgal. Vis bandžiau ir bandžiau. Ir tada suvokiau, kad mane išmetė į negyvenamos salos krantą. Ir ten aš sėdėjau dienų dienas, mąstydamas apie tas šiukšles, kurias išmetė iš kitų bažnyčių.

78 Kai aš ją suradau, po to kai nuslūgo vandenys, ir aš nuvykau ten, kur ji buvo, į Kolumbusą Indianoje, į Baptistų ligoninę, ta vieta, patalpa buvo tokia kaip ši, ašėjau ir šaukiau visu balsu. Kaip laukinis. Ir pamačiau ją keliant ranką, ir štai ji buvo ten, mano brangioji, netekusi daug svorio, tiek, kad ji ne... nesvėrė nė 45 kilogramų. Tas plaučių uždegimas virto tuberkulioze ir ji jau buvo bemirštanti.

Ligoninės praktikantas priėjo prie manęs, pasivedė mane į šoną ir pasakė: „Minutėlę. Ar jūs kartais ne Semo Adeiro draugas?“.

Aš atsakiau: „Semas Adeiras,“ – jis yra gydytojas Džefersonvilyje, mano bičiulis.

79 O jis pasakė: „Žodžiu, taip. Dabar mes ją nusiųsime Semui, – pasakė, – mergina miršta“. Pasakė: „Ji tiesiog...“. Pasakė: „Taigi, jūs esate tarnautojas, ar ne?“.

Aš atsakiau: „Taip, pone“.

Pasakė: „Na, jūs...“. Pasakė: „Pas ją neikite. Nesijaudinkite“. Pasakė: „Jūs tik...“.

Aš pasakiau: „Gerai“.

Bet aš susiėmiau ir nuėjau jos pamatyti. Ir aš ...?... ji pasakė: „Bili?“.

Ir aš pažvelgiau į ją, į jos sukritusius skruostus ir tas tamsias, įdubusias akis. Aš atsiklaupiau prie jos ir pradėjau melstis. Mes nuvežėme ją namo, ją ir kūdikį; išgabėnomė ją iš ligoninės. Jie padarė viską, ką tik buvo galima padaryti. Daktaras Mileris, čia, Luisvilyje, atėjo jos apžiūrėti ir tarė: „Nieko nebegalima padaryti“. Ir laikas bėgo toliau, kol jai beliko vos kelios valandos gyventi.

80 Aš patruliau, kai jie mane pašaukė. Aš apsisukau ir grįžau keliu kaip tik galėdamas greičiau. Jie pasakė: „Ji miršta“. Pasakė: „Kviečia pastorių Branhamą atvykti į ligoninę – miršta jo žmona“.

Ir aš nuvykau į ligoninę ir kol gyvas būsiu to niekada nepamiršiu. Aš užbėgau laiptais, nulėkiau ten, kur ji gulėjo, pažvelgiau į ją. Ji jau gulėjo ant šono. Daktaras Adairas atėjo koridoriumi, tebus palaiminta jo širdis. Dabar mes su juo esame kaimynai ir visada buvome bičiuliai. Jis ėjo koridoriumi; jis matė mane ateinant, jo skruostais ritosi ašaros. Greitai įbėgo palei sieną. Aš užėjau į patalpą ir pasakau: „Kaip ten viskas, daktare?“.

Mes kartu žvejodavome, medžiodavome, gyvenome. Jis tarė: „Bili, ji jau turbūt mirusi“.

Aš tariau: „Daktare, leiskite man palaikyti jūsų ranką. Eime kartu“.

81 Jis pasakė: „Bili, aš negaliu ten užėiti“. Ir pasakė: „Kiek daug pyragų ji man buvo iškepusi, kiek kitų gerų dalykų Houp padarė dėl manęs“. Pasakė: „Ji buvo man tokia gera, kaip mano sesuo“. Pasakė: „Bili, aš negaliu pas ją eiti“. Tai daužė jam širdį.

O aš pasakiau: „Daktare, aš einu vidun“.

Pasakė: „Ne, tu sėdėk čia, Bili, trumpam prisėsk, kol laidojimo biuro darbuotojas ateis ir ją atveš“.

O aš atsakiau: „Aš einu pas ją, daktare“.

Jis pasakė: „Tu negali to daryti“.

O aš atsakau: „Taip, aš galiu“.

82 Ir jis mėgino mane sulaikyti, o aš tiesiog ištrūkau ir nuėjau koridoriumi, atidariau palatos duris ir žengiau vidun. Ir ten gulėjo ji, apklota antklode. Aš nutraukiau ją nuo jos. Ir aš žiūrėjau į ją ten gulinčią. Uždėjau ranką jai ant galvos, oda buvo lipni ir aš tariau: „Brangioji, ar girdi mane?“. Aš ją dar kartą pakrutinau. Aš pasakiau: „Ar girdi mane, brangioji?“.

Net jei nugyvensiu šimtą metų, niekada neužmiršiu kaip atsivėrė tos didelės, tamsios, angeliškos akys. Tikra, dvidešimt dviejų metų amžiaus miela moteris, pažvelgė tiesiai į mano veidą. Ji tarė: „Ak, Bili“. Aš atsiklaupiau ir ėmiau verkti. Ji uždėjo ranką ant manęs ir patapšnojo. Ji paklausė: „Kam tu iškvietei mane atgal?“.

83 Kaip tik tada įbėgo medicinos sesuo ir pasakė: „Pastoriau Branhamai, jums negalima čia būti“.

Aš atsakiau: „Tik vieną minutę, sesele“. Mes ją gerai pažinojome.

Mano žmona ją pasikvietė. Ji pasakė: „Chuanita, aš viliuosi, kad tekėdama gausi tokį vyrą kaip maniškis“. Pasakė: „Jis buvo man toks geras,“ – ir ji apkabino mane.

Ir aš pasakiau: „Apie ką tu kalbėjai, brangioji?“.

Ji pasakė: „Bili, aš jau buvau paimta namo“. Sesele paliko palatą. Ir ji pasakė: „Aš būčiau buvusi paimta namo ir Angelai jau leidosi žemyn“. Pasakė: „Ten taip ramu, kaip

puikiuosiuose tropikuose, – ir pridūrė, – didžiuliai paukščiai skraidė nuo medžio prie medžio“. Ji sakė: „Dabar tik nepagalvok, kad aš kliedžiu“.

Ir aš atsakiau: „Gerai“.

Kas tai bebuvo, jos akys atsivėrė, kad pamatytų rojų taip kaip... Ir ji pasakė: „Bili, juk žinai, kodėl aš išeinu, ar ne?“. Ir man tai buvo skausminga.

Atsakiau: „Manau, kad žinau, brangioji“.

84 Ji pasakė... pasakė: „Aš tikiuosi, kad tą dieną, kai verkiau, nepadariau tau įtakos, kai mama pasakė, kad tie žmonės yra bažnyčios šiukšlės“.

Aš atsakiau: „Ne“.

Ji pasakė: „Bili, mirti turint Šventosios Dvasios krikštą yra pats šlovingiausias dalykas pasaulyje“. Ji tarė: „Aš neturiu nieko prieš“. Pasakė: „Man nemalonu tave palikti“. Pasakė: „Bet tu pasirūpink Biliu Poliu“. Mano berniuku, kuris čia sėdi. Pasakė: „Pasirūpink juo ir išaugink Krikščioniu“. Ir pasakė: „Tada, tu taip pat... Ir Šeron, maža mergaitė“. Ir tarė: „Nelik vienišas.“ Pasakė: „Noriu paprašyti, kad man pažadėtum kai kuriuos dalykus“. Pasakė: „Pameni tą kartą, kai norėjai nusipirkti šautuvą Luisvilyje, bet neturėjai pakankamai pinigų, kad sumokėtum pradinį mokesį, du dolerius?“.

Ir aš atsakiau: „Taip“.

85 Ir ji tarė: „Kai manęs nebebus, nueik namo ir pasižiūrėk į laikraštį po sulankstoma lova. Aš taupiau penkių centų monetas, kad surinkčiau užtektinai pinigų,“ – kad man užtektų pradiniam įnašui tam šautuvui. Ji žinojo, kaip stipriai aš to šautuvo norėjau.

Jūs niekada nesužinosite, kaip aš jaučiausi, kai grįžęs namo radau ten padėtus vieną dolerį ir septyniasdešimt penkis centus. Ji mėnesiais taupė stengdamasi užtektinai sutaupyti tam įnašui.

Pasakė: „Ar pažadi man, kad įsigysi tą šautuvą?“.

Atsakiau: „Taip“.

O ji pasakė: „Taip pat aš nenoriu, kad liktum vienišas“. Pasakė: „Susirask gerą merginą Krikščionę, pakrikštytą Šventąja Dvasia, kuri teisingai išauklėtų vaikus“. Pasakė: „Ar padarysi tai? Aš noriu, kad pasitiktum mane ten, prie vartų“.

Tariau: „Gerai, brangioji. Bet nepamiršk, kad dar kartą vesiu“.

86 Ji tarė: „Prašau, pažadėk man“. Pasakė: „Aš nenoriu, kad mano vaikus tampytų pakampiais“. Ir pasakė: „Pažadėk, kad daugiau niekada nenuvils. Kad visada skelbsi šią nuostabią, šlovingą Evangeliją ir Šventosios Dvasios krikštą“. Ji tarė: „Bili, aš daugiau nesijaudinu dėl nieko šiame pasaulyje“. Pasakė: „Aš tiesiog...“. Ji buvo pasirūžusi mirti taip pat laisvai, kaip vanduo teka upe. Pasakė: „Man tiesiog labai nemalonu palikti tave ir vaikus“. Bet ji tarė: „Aš grįžtu atgal“. Pasakė: „Aš nebeturiu noro pasilikti“.

87 Aš pasakiau: „Mieloji, tą rytą, aš... tu atsistok rytinėje vartų pusėje. Kažkur, kažkur pasaulyje, jei būsiu gyvas, aš skelbsiu šią Evangeliją iki to laiko, kai sutiksiu tave. O jei aš užmigsiu iki to laiko...“. Mes netikime mirtimi. Biblijoje nėra nei vienos Rašto vietos, sakančios, kad Krikščionis miršta. Ne, pone, jie nemiršta. Ir aš tariu: „Jei aš užmigsiu, aš būsiu šalia tavęs kape“. Aš pasakiau: „Bet jei ne, tada aš skelbsiu Evangeliją kažkur pasaulyje. Ir... ir... ir aš paimsiu kartu vaikus, arba tu paimk juos ir atsistokite rytinėje vartų pusėje. Kai pamatysite ateinant Abraomą, Izaoką ir Jokūbą ir visus kitus, aš būsiu ten“.

88 Ir ji apkabino mane ir aš ją pabučiavau atsisveikindamas. Ir tai buvo viskas. Angelai atėjo ir ją išsivedė. Aš išvykau namo. Ir vos tik sugrįžau namo, nieko apie tai nežinojau, kažkas atbėgo ir pasakė: „Ar jūs esate brolis Branhamas?“.

„Taip“.

Pasakė: „Jūsų kūdikis taip pat miršta“.

„Kūdikis miršta?“.

„Taip“.

Ta maža, sveika rubuilė. Pamenu kaip jos mama ją suvystydavo ir palikdavo kieme, o aš privažiudamas papyvindavau. Ji jau buvo gan ūgtelėjusi ir sakydavo: „Gu-gu-gu-gu“. Tokia miela ir putlutė, ak, kaip aš ją mylėjau.

Aš pasakiau: „Mano vaikutis negali iškeliuti“.

„Taip“.

89 Aš greitai nulėkiau į ligoninę. Semas Adeiras pasakė: „Bili, tau negalima eiti į vidų“.

Pasakė: „Jai išsivystė tuberkuliozinis meningitas ir ji dabar miršta“.

Aš paklausiau: „Kur yra Bilis Polis?“.

Pasakė: „Mes jį išvežėme“. Pasakė: „Tau dabar negalima ten eiti“. Pasakė: „Tu užsikrėsi ta bakterija ir užkrėsi ja Bilį“.

Pasakiau: „Gerai, daktare“.

Palaukiau, kol jis atsuko nugarą ir vis tiek užėjau į vidų. Užėjau, o jie laikė ją izoliuotoje vietoje, tai nebuvo labai gera ligoninė, turėjo... Jos mažose akutėse buvo pilna musių. Ir aš nuėjau prie jos ir pasižiūrėjau į tą mažą vargšelę. Ir aš ją papurčiau. Jos mažos kojytės buvo putlios, judėjo pirmyn atgal kaip nuo spazmų. Ir kai ji atvėrė savo mažas akeles ir pažvelgė į mane... Jos akys buvo mėlynos spalvos. Ir tos jos mažos mėlynos akys, ji tiek daug kentėjo, kad tapo žvaira. Ir kai ji pažvelgė į mane, aš tariau: „Šeri, ar pažįsti savo tėvelį, brangioji?“.

Jo... Jos mažos lūpytės ėmė virpėti, ji mėgino mane pasiekti ir ji mirinėjo.

90 Aš priklaupiau ir tariau: „O, Dieve, prašau, neleisk mano kūdikiui mirti. Aš atsiprašau, kad paklusau tam, ką pasakė kažkas kitas. Pasiimk mane, bet leisk mano kūdikiui gyventi. Aš esu tas, kuris nusidėjo. Aš esu tas, kuris pasielgė klaidingai“. Tariau: „Dieve, leisk mano kūdikiui gyventi. Nepasiimk jos. Aš ją taip stipriai myliu“.

Ir kol aš meldžiausi, aš pažvelgiau ir atrodė lyg nusileido juoda paklodė. Aš žinojau... aš žinojau kad tai buvo viskas.

Po kelių minučių įėjo seselė ir tarė: „Pastoriau, jums negalima čia stovėti“.

Aš pasakiau: „Tiesiog išeikite“.

Mačiau kaip Dievo angelas atėjo pasiimti mažylės namo. Aš priėjau ir uždėjau ranką ant jos mažos galvelės. Aš pasakiau: „Mieloji, tegul Dievas palaimina tavo mažą širdelę“. Aš pasakiau: „Tu iškart tapsi mažu angelėliu savo mamos rankose. Ji dabar guli ten, morge“.

91 Aš tariau: „Dieve, aš pasielgiau blogai, bet vieną dieną, jei Tu man atleisi, aš viską atitaisysiu“. Aš pasakiau: „Tu man ją davei; Tu ją ir pasiimi. Tebus palaimintas Viešpaties Vardas“. Aš tariau: „Aš myliu Tave, Viešpatie, visa savo širdimi“. Pajutau, kaip suvirpėjo jos kūnas. Ji iškeliavo.

Nebegalėjau susitvardyti. Atrodė, kad mano kaulai nebeatlaikys. Aš tiesiog buvau arti mirties. Aš paėmiau ją, padėjau į motinos rankas, nuvežiau ant kalvos, iškasiau duobę. Stovėjau ten ir brolis Smitas iš Metodistų bažnyčios, mano bičiulis, sakė pamokslą per

laidotuves. Aš girdėjau kaip jis pasilenkė, paėmė žemės grumstus ir tarė: „Pelenai į pelenus ir dulkės į dulkes, žemė į žemę“.

Tada, šnibždėdamas per tų pušų viršūnes atėjo vėjas, atrodė, kad jis giedojo:

Anapus upės plyti žemė,

Ją vadina mylima amžinybe,

Mes pasiekiame tą krantą tik tikėjimo sprendimu;

Vienas po kito mes pasiekiame tą įėjimą,

Kad ten gyventume su nemirtingaisiais,

Vieną dieną, jie skambins tais aukso varpais tau ir man.

92 Čia visai neseniai, mano berniukas, kuris dar buvo visai mažytis, dėjo gėlę ant savo mamos kapo. Jis laikė rankoje savo skrybėlę ir mažą gėlę Velykų rytą. Jis pradėjo šniurkščioti nosimi ir verkti (Bilis Polis, tas, kuris man čia padeda tarnavime). Aš jį apglėbiau. Nuėjo prie kapo ir padėjo mažą gėlę, o diena jau aušo. Aš pasakiau: „Dabar metas stotis, brangusis“. Aš pasakiau jam: „Mama ir sesė, jų kūnai guli čia, bet tenai, anapus jūros yra tuščias kapas. Vieną šlovingą dieną, per Jo mirtį ir prisikėlimą, šis kapas irgi bus tuščias ir mes vėl būsimė kartu su jomis. Tad nepergyvenk, brangusis“.

Aš negalėjau to pakelti. Aš mėginau dirbti. Aš bandžiau... Aš galėjau matyti, kaip iškeliauja mano žmona, bet mano kūdikis? Aš tiesiog negalėjau to pakelti.

93 Atsimenu, kaip vieną vakarą ėjau namo iš darbo. Susirinkau laiškus iš pašto dėžutės šalia namo ir pradėjau tikrinti. Viename laiške buvo sakoma: „Panelei Šeron Rouz Branham,“ – buvo jos Kalėdinės santaupos: aštuoniasdešimt centų. Užėjau vidun, aš bandžiau apsitvarkyti mūsų dviejuose mažuose kambariuose, ir vienas jų buvo nekūrenamas. Per grindis skverbėsi šaltis ir aš atsiklaupiau šalia savo mažos viryklės ir sulankstomos lovos, ir ėmiau melstis. Aš sakiau: „O, Dieve, aš... Kodėl pasiėmei ją?“.

Ir kol gulėjau melsdamasis ir verkdamas nakties metu, panašu, kad užmigau. Ir susapnavau, kad aš... aš išvydau save žingsniuojantį... Vakaruose praleidau daug laiko dirbdamas su galvijais, apie dvidešimt metų. Mačiau save žingsniuojantį. Buvau užsidėjęs savo skrybėlę, didelę skrybėlę, eidamas kaukšėjau avėdamas batus su pentiniais, žingsniavau sau švilpaudamas dainelę: „Vežimo ratas yra sulūžęs. Prie rančos stovėjo ženklas 'Parduodama'“.

Pažiūrėjęs išvydau stovintį seną preriją persikėlėlių vežimą, jo ratas buvo sulūžęs. Ir aš pažvelgiau – netoliese ten stovėjo jauna, graži mergina. Ji tarė: „Sveikas, tėti“.

O aš atsakiau: „Kas tu?“.

94 Ji pasakė: „Aš esu tavo mažoji Šeron“. Ji pasakė: „Mama tavęs laukia“. Pasakiau... „Tavo naujuose namuose“.

Aš paklausiau: „Naujuose namuose?“.

Aš pasakiau: „Brangioji, mes niekada neturėjome naujų namų“.

Ji tarė: „O dabar vienus turi štai ten, tėti“.

Ir aš išgirdau juos traukiant tą giesmę: „Matau miesto šviesas, šviečiančias taip ryškiai“. Aš pakilau kiek aukščiau ir ten stovėjo ji, žvelgė į mane. Ji apsikabino mane rankomis ir pasveikino taip, kaip visada. Ji tarė: „Gal prisėsi?“.

95 Pažvelgiau ir ten buvo... buvo „Morris“ kėdė. Aš pažvelgiau į tą „Morris“ kėdę, atsisukau pažiūrėti į ją, o ji pasakė: „Žinau apie ką galvoji“.
Kartą čia, aš... Mes turėjome tik vieną kėdę. Ir tai... ta kėdė kainavo net penkiolika dolerių. Aš ėjau jos pirkti štai ten. Atlikau dviejų dolerių įmoką ir mokėdavau likutį po vieną dolerį per savaitę. Žinote, kai atsiduri padėtyje, kai sunku sudurti galą su galu. Manau, visi suprantate, apie ką aš kalbu. Nėra nieko gėdingo būti neturtingu. Aš tiesiog negalėjau sudurti galo su galu, praleidau dvi ar tris įmokas ir jie pasakė, kad ateis ir atsiims tą kėdę. Mes tiesiog negalėjome sumokėti trijų įmokų. Ir vieną dieną, kai įėjau namo, aš to niekad nepamiršiu. Ji buvo man iškepusi vyšnių pyragą ir kito maisto, ir ji tarė man: „Užeik“. Aš įėjau į svetainę ir mano kėdės ten nebebuvo. Kurioje aš... Aš sunkiai dirbdavau visą dieną ir pamokslaudavau pusę nakties, o grįžęs namo sėdėdavau ant tos kėdės, nes man tai patikdavo daryti. O jie ją iš manęs atėmė.

96 Ir ji paklausė: „Gal prisėsi?“. Šita kėdė atrodė taip pat, kaip ir senoji, tik buvo ganėtinai didesnė. Ir ji pasakė: „Atsimeni tą, kurią turėjai, kai gyvenome žemėje?“.
Atsakiau: „Taip“.
Ji pasakė: „Bili, šitos jie niekada neatims. Už šią jau yra sumokėta. Ji tavo. Sėskis“.
Dovanokite, žmonės. Vieną šlovingą dieną, vieną dieną aš pasakysiu savo paskutinį pamokslą. Pasimelsiu už paskutinį žmogų, už kurį tik reikės. Tačiau kitame upės krante stovi kėdė. Aš noriu trumpam prisėsti.
Kažkas... kažkas neseniai man pasakė: „Broli, Branhamai, jūs esate namuose. Jūs dirbate dieną ir naktį, kiekvieną dieną ir visa kita, – paklausė, – ar jūs kada nors pailsite?“.
Atsakiau: „Kai persikelsiu per upę. Ten turiu kėdę. Atsisėsiu ant jos ir trumpai pailsėsiu“.

97 Dabar palenkime savo galvas. Viešpatie, atleisk man, kad esu kaip vaikas, bet šioje kelionėje senais keliais, aš prisi... Prisimenu randus ir kitus dalykus. Suteik, Dieve, kad žmonės, jei čia tokių yra, Viešpatie, kurie nėra apsisprendę, ką veiks pomirtiniame gyvenime, tegul jie siekia Tave, Viešpatie ir paliečia Tavo ranką.
Aš tikiu, kad anapus, pas Tave yra mano mylima žmona, mano kūdikėlis, mano mažoji Šeron. Dėkoju Tau, kad atstatai man, Viešpatie, viską, ko aš netekau ir dar daugiau. Aš myliu Tave. Tikrai visa savo širdimi aš... aš noriu Tau tarnauti kol būsiu gyvas. Man jokio skirtumo, kaip jie tai vadina ar ką sako, aš... aš noriu tarnauti Tau.
Ir brangus Dieve, čia gali būti koks nors neturtingas, mažas, senas brolis ar sesuo iš Kentukio sėdintis čia šią popietę, nepažįstantis Tave. Aš meldžiu, Dieve, jei čia tokių yra, kad jiems dabar atleistum. Suteik tai, Viešpatie. Tegul jie tai patiria. Kai ateina didis poilsio metas, kai visi jų darbai bus baigti, kai kartu susėsime Dievo Karalystėje. Išgirska Savo tarno malda.

Kol esame trumpam nulenkę galvas, ar šią popietę čia yra žmonių nepažįstančių Dievo? Jei jūs toks esate, pakelkite savo ranką ir tarkite: „Broli Branhamai, aš... aš noriu jus ten sutikti. Aš noriu... aš noriu dalintis bendravimu kartu su jumis Dievo Karalystėje. Ar prisiminsite mane maldoje?“. Ar galite pakelti ranką, jei to norite? Pasakykite: „Prisimink mane“. Ar yra nors vienas toks žmogus šiame pastate? Telaimina tave Dievas, brangioji. Ne... Telaimina Dievas tave, tave, tave.

98 Jei Dievas išgirs mano maldas, kad atvertų akis akliesiems, ausis kurtiesiems, o raišuosius privers vaikščioti, argi Jis neišgirs, jeigu ieškosite Jo teismo?
Ar yra čia tokių žmonių, kurie dar nesate gavę to nuostabaus Šventosios Dvasios krikšto, kurie nesate atgimę iš aukšto?

Jūs pasakysite: „Aš priklausau bažnyčiai, Broli Branhamai“. Na, broli, sese, tai nesuveiks. Čia gyventi yra gerai, bet palaukite kol pajusite mirties skonį, tada suprasite. Jei neturite savyje Šventosios Dvasios, ar pakelsite savo ranką? Pasakykite: „Pasimelskite už mane“. Tegul dabar visi nulenkia galvas. Telaimina jus Dievas, ponias, jus ir jus, ir jus, ir jus. Ar galite sugroti kelis akordus pianinu? Aš paprašysiu trumpam, kad išliktume kaip galima tylesni. Tie, kas ieško Dievo, ar galite ateiti čia ir atsistoti prie altoriaus? Noriu paspausti jums ranką, uždėti ant jūsų rankas, pasimelsti su jumis. Ar galėtumėte dabar prieiti? Gerai. Telaimina jus Dievas, sese. Prieikite čia... telaimina jus Dievas, ponias. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas...?... Telaimina jus Dievas...?... Dabar, mes sugiedosime visi kartu.

*Jėzus kviečia švelniai ir ramiai,
Kviečia tave ir mane,
Matote ant...*

Kodėl gi jums neatėjus tiesiog dabar ir neatsistojus su šiais žmonėmis jeigu jums reikia Kristaus? Nenusigręžkite nuo Jo. Kodėl jums nepalypėjus ir neatsistojus čia...

*...dėl jūsų ir dėl manęs.
Ateikite namo, ateikite...
...ateikite namo;
Jėzus kviečia nuoširdžiai ir švelniai,
Kviečia tave, o nusidėjėli, sugrįžk namo!
Kodėl turėtume delsti jeigu Jėzus kviečia...*

Ar ateisite? Kas nors kitas atsistokite čia su tais, kurie ieško Dievo. Ar jūs esate nusidėjėlis ir nežinote, kad Dievas laisvai atleidžia nuodėmes? Prieikite čia, dabar, sustokite aplink altorių, pastovėkite kol bus kalbamas maldos žodis. Mes iškart ir pradėsime. Jei neturite Šventos Dvasios, ateikite ir priimkite Dievo palaiminimus, skirtus kiekvienam iš jūsų. Ar ateisite? Dar syki, dabar.

Sugrįžkite namo (visa publika, dabar, kartu), *sugrįžkite...* (Telaimina jus Dievas.)
...nuvargusieji pareina namo;
Kviečia tave, o nusidėjėli, sugrįžk namo!

99 Gerai. Atsistokime dabar visi. Dabar, kaip tik galite nuoširdžiai, tuoj dar minutėlę. Draugai, jūs stovite susirinkę aplink altorių čia, žinodami, kad esate mirtingos būtybės, kurios už kelių dienų turės įžengti į amžinybę.

Kiek tarnautojų yra pastate? Dvasia pripildytų tarnautojų? Ar neprieitumėte čia minutėlei, broliai? Sustokite aplink, kartu su šiais žmonėmis. Dvasia pripildyti evangelijos tarnautojai ar altoriaus darbuotojai, ar galite ateiti? Jūs, kurie gavote Šventosios Dvasios krikštą, altoriaus darbuotojai, sustokite aplink šiuos žmones. Tai yra nuostabu. Telaimina jus Dievas. Štai taip, gerai, ateina daug žmonių, sustoja aplink altorių.

Dabar, jūs, ieškantys Dievo čia, aplink altorių, vienintelis dalykas, ką galite padaryti – ateiti prie Jo su tikėjimu ir tikėti. Aš noriu, kad jūs, tarnautojai, ištiestumėte rankas ir uždėtumėte ant jų, jei galite. Ateik čia, broli. Uždėk savo rankas ant šių žmonių, kurie stovi čia ir ieško Dievo. Jeigu susirinkusieji galėtumėte elgtis pagarbiai dar keletą minučių, kol mes melsimės, jei tik galite. Dabar pasiruoškite Šventosios Dvasios palaiminimui čia. Taigi, broliai, aš dabar atliksiu prašymo malda, o jūs melskitės toliau. Ar galime dabar visi nulenkti galvas kol melsimės? Kiekvienas jūsų atnašaukite malda dabar už šiuos žmones.

Mūsų Dangiškasis Tėve, prašau Tavo malonės, mes tikime, kad Tu ateisi į šį susirinkimą tiesiog dabar. Pas tuos, kurie čia stovi su poreikiu, trokštantys gauti Šventosios Dvasios krikštą; tai gali būti jų paskutinis kartas, paskutinė jų gyvenimo valanda. Jie trokšta būti išgelbėti ir pripildyti Dvasia. Aš meldžiu, kad Tu, Viešpatie, jiems tai suteiktum. Tu pasakei: „Jei kas negims iš vandens ir Dvasios, tas negali įeiti į Dievo karalystę“.

Dabar aš prašau Tavęs, Viešpatie, o Dieve, šie paprasti, vargingi žmonės daro viską, kad priartėtų prie Tavęs. Juk Tu jų neatstumsi, ar ne, Viešpatie? Tikrai ne. Jie yra laukiami Tavo Namuose. Tu juos priimi ir aš meldžiu dabar, Jėzaus vardu, kad tu pripildytum kiekvieną iš jų Šventąja Dvasia, Viešpatie. Ir kai šie tarnautojai ir darbuotojai uždės savo rankas ant jų, tegul ateina Šventoji Dvasia, Viešpatie, palaimink juos ir pripildyk juos Dievo gerumu. Išgirk šią malda, Viešpatie, per brangų Jėzaus Kristaus vardą, mes prašome to.

Pamokslas išverstas: 19-05-2019

[garsintas pamokslas: <https://youtu.be/aijR7LWXkgU>